ประวัติความเป็นมาของหนังสือ 2 ซามูเอล

หนังสือเล่มนี้ต่อจากหนังสือ 1 ซามูเอล ทั้งสองเล่มนี้สามารถร่วมเป็นเล่มเดียวกันได้ และได้รับชื่อจากศาสดาพยากรณ์ซามูเอล หนังสือ 1 ซามูเอล 25:1 ได้บันทึกความตายของซามูเอล เพราะฉะนั้นเราคาดว่าซามูเอลไม่ได้เป็นคนเดียวที่เขียนทั้งสองเล่มนี้ หนังสือ 1 พงศาวดาร 29:29 สอนว่าศาสดาพยากรณ์กาดและนาธันได้เขียนประวัติศาสตร์ของกษัตริย์ดาวิด ซึ่งสองเล่มนั้นดูเหมือนว่าได้รับการดลใจจากพระเจ้า ดังนั้นเราเชื่อว่ากาดกับนาธันได้เขียนต่อจากซามูเอลจนเรื่องนี้สำเร็จ หนังสือ 1 ซามูเอล 22:5 ได้กล่าวถึงกาด ซึ่งเป็นผู้ทำนายหรือศาสดาพยากรณ์ และกล่าวถึงเขาอีกครั้งหนึ่งในบทสุดท้ายของหนังสือ 2 ซามูเอล และหนังสือ 2 ซามูเอลได้พูดถึงนาธันหลายครั้ง

เล่มนี้อาจจะมีชื่ออีกว่า “หนังสือของกษัตริย์ดาวิด” เพราะว่าส่วนมากได้กล่าวถึงการครอบครอง ความบาป และการลงโทษของดาวิด แต่สำคัญที่สุดคือว่า เล่มนี้เป็นพระวจนะของพระเจ้า ทุกๆคำได้บันทึกไว้ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจผู้เขียน (2 ปต 1:21)

เล่มนี้กล่าวถึงการตั้งอาณาจักรของกษัตริย์ดาวิด ครั้งแรกที่เมืองเฮโบรนเพื่อปกครองเหนือยูดาห์ และครั้งที่สองที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อปกครองเหนืออิสราเอลทั้งหมด ในเล่มนี้เราเห็นความเข้มแข็งและความอ่อนกำลังฝ่ายจิตวิญญาณของดาวิด และเราได้พบพระสัญญาของพระเจ้าต่อดาวิดว่า พระเยซูคริสต์จะตั้งอาณาจักรตลอดไปเป็น

นิตย์บนบัลลังก์ของดาวิด เล่มนี้กล่าวถึงสมัยปกครองของดาวิดเกือบทั้งหมด

ดาวิดประหารชีวิตคนที่ฆ่าซาอูล

1 อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับ
จากการฆ่าฟันคนอามาเลข ดาวิดพักอยู่ที่ศิกลากได้สอง
วัน 2 พอถึงวันทีสาม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของ
ซาอูล สวมเสื้อผ้าขาดและมีผงคลีดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขา
มาถึงดาวิด ก็ซบหน้าลงถึงดินกระทำความเคารพ 3 ดาว
ิดถามเขาว่า เจ้ามาจากไหน เขาตอบท่านว่า ข้าพเจ้า
รอดมาจากค่ายอิสราเอล 4 ดาวิดถามเขาว่า ขอบอก
ฉันหน่อยว่า เหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง และเขาตอบว่า
ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตาย
มากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย
5 ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า เจ้าทราบได้อย่างไร
ว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์
6 ชายหนุ่มผู้ที่บอกท่านนั้นจึงตอบว่า บังเอิญข้าพเจ้ามา
ที่ภูเขากิลโบอา ดูเถิด ซาอูลทรงยืนพิงหอกของพระองค์
อยู่ และดูเถิด รถรบและทหารม้าก็ใกล้พระองค์เข้ามา
7 เมื่อพระองค์ทรงเหลียวมาแลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัส
เรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า ข้าพระองค์อยู่ที่นี่
พ่ะย่ะค่ะ 8 พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า เจ้าคือใคร
ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า ข้าพระองค์เป็นคนอามาเลข
9 พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า จงมายืนข้างเราและฆ่า
เราเสีย เราทนทุกข์ทรมานมากเพราะชีวิตของเรายังอยู่
10 ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์ และประหารพระองค์
เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าเมื่อพระองค์ทรงล้มแล้วก็จะไม่
ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฎซึ่งอยู่บนพระ

เศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้าก็นำมาที่นี่เพื่อ
มอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า 11 แล้วดาวิดฉีกเสื้อของท่าน
และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน 12 และเขาทั้ง
หลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้
ซาอูล และโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮ
วาห์ และวงศ์วานอิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตาย
ด้วยดาบ 13 และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า เจ้ามา
จากไหน เขาตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้
เป็นคนอามาเลข 14 ดาวิดถามเขาว่า ทำไมเจ้ามิได้เกรง
กลัวในการที่ยื่นมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิม
ไว้ 15 แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่งในหมู่ชายหนุ่มเข้ามาบอก
ว่า ไปซิ ฆ่าเขาเสีย และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย 16 ดาว
ิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของ
เจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า
ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้

ดาวิดไว้ทุกข์เพื่อซาอูลและโยนาธาน

17 ดาวิดก็ครวญคร่ำตามคำคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูล
และโยนาธานราชโอรส 18 (และท่านกล่าวว่า ควรจะสอน
คนยูดาห์ให้รู้จักใช้คันธนู ดูเถิด คำคร่ำครวญนั้นบันทึกไว้
ในหนังสือยาชาร์ ว่า 19 ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหาร
เสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ
20 อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าประกาศเรื่องนี้ในถนน
เมืองเอชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟีลิสเตียจะร่าเริง เกรง
ว่าบุตรสาวของผู้ที่มิได้เข้าสุหนัตจะลิงโลด 21 เทือกเขากิล
โบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้ของ
ถวาย เพราะว่าที่นั่นโล่ของวีรบุรุษถูกทอดทิ้งแล้ว โล่ของ

ซาอูลเหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน 22 คันธนู
ของโยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จาก
ไขมันของผู้ที่มีกำลัง และดาบของซาอูลก็มิได้กลับมาเปล่า
23 ซาอูลและโยนาธานเป็นทีรักและน่ารักเมื่อทรงพระชนม์
อยู่ และเมื่อมรณาแล้วทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็ว
กว่านกอินทรี ทั้งสองแข็งแรงกว่าสิงโต 24 บุตรสาวของ
อิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่าง
โอ่อ่าด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำ
เหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า 25 วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้ว
หนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่
บนที่สูงของท่าน 26 พี่โยนาธานเอ๋ย ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อ
ท่าน ท่านเป็นทีชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่าน
ที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี
27 วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทโธปกรณ์ก็
พินาศไป

2

คนยูดาห์เจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์ที่เฮโบรน

1 ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์
ว่า สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมือง
ใดในยูดาห์หรือไม่ และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า
จงขึ้นไปเถิด ดาวิดทูลว่า ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไป
ที่ใด พระองค์ตรัสว่า เมืองเฮโบรน 2 ดาวิดจึงขึ้นไป
ที่นั่นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อาหิโนอัม
ชาวยิสเรเอลและอาบีกายิลภรรยาของนาบาลชาวคารเมล
3 และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัว
ไปด้วย และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน 4 และ

คนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์
วานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า ชาวยาเบชกิเลอาด
เป็นผู้ที่ฝังพระศพซาอูลไว้

ดาวิดยกย่องคนที่ฝังพระศพซาอูลไว้

5 ดาวิดก็มีรับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาชาวยาเบชกิเลอาดนั้น
พูดกับเขาว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน
ทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้สำแดงความเมตตาอย่าง
นี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฝังพระศพพระองค์ไว้
6 บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงความกรุณาและความ
จริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลาย
เพราะท่านได้กระทำการนี้ 7 เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอให้มือของ
ท่านทั้งหลายเข้มแข็ง และขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะ
ว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และวงศ์วาน
ยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย

ราชโอรสของซาอูลครอบครองเหนืออิสราเอล

8 ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพของกองทัพซาอูล
ได้พาอิชโบเชทราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนา
อิม 9 และได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอ
าด และคนอาเชอร์ และคนยิสเรเอล และคนเอฟราอิม
และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด 10 เมื่ออิชโบเช
ทราชโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นมีพระ
ชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แต่วงศ์วาน
ยูดาห์ก็ติดตามดาวิด 11 เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือ
วงศ์วานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีกับหกเดือน

การสู้รบระหว่างคนของดาวิดกับคนของอิชโบเชท

12 อับเนอร์บุตรชายเนอร์และพวกข้าราชการทหารขอ
งอิชโบเชทราชโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยัง
เมืองกิเบโอน 13 และโยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์กับพวก
ข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมือ
งกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่
ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น 14 อับเนอร์จึงพูดกับ
โยอาบว่า ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เราดูเถิด
 และโยอาบตอบว่า ให้เขาลุกขึ้นเล่นซี 15 เขาก็ลุกขึ้นไป
ตามที่นับไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิชโบเชทราชโอรสของ
ซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบ
สองคน 16 ต่างก็จับศีรษะคู่ต่อสู้ และปักดาบเข้าที่สีข้างของ
คู่ต่อสู้ ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่า เฮลขัทฮัส
ซูริม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน 17 การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก
อับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการ
ทหารของดาวิด 18 บุตรชายทั้งสามของนางเศรุยาห์ก็อยู่ที่
นั่น คือ โยอาบ อาบีชัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นฝี
เท้าเร็วอย่างกับละมั่ง 19 และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป
เมื่อตามไปนั้นก็มิได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจาก
การไล่ตามอับเนอร์

อับเนอร์ฆ่าอาสาเฮล

20 อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า นั่นอาสาเฮลหรือ เขา
ตอบว่า ข้าเอง 21 อับเนอร์จึงบอกเขาว่า จงเลี้ยวไปทาง
ขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วก็
ริบเอาอาวุธของเขาไป แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตาม
อับเนอร์ 22 อับเนอร์จึงบอกอาสาเฮลอีกครั้งหนึ่งว่า จง
หันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าฟาดเจ้าให้ล้มลงดิน
ทำไมเล่า แล้วข้าจะเงยหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร

 23 แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์
ก็เอาโคนหอกแทงท้องอาสาเฮล หอกก็ทะลุออกข้างหลัง
ของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมา
เห็นทีที่อาสาเฮลล้มตายอยู่ก็ยืนนิ่ง 24 แต่โยอาบกับอาบี
ชัยไล่ตามอับเนอร์ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนิน
เขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกียาห์ตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดาร
เมืองกิเบโอน 25 และคนเบนยามินก็รวมกันตามอับเนอร์
ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง 26 แล้วอับ
เนอร์ร้องถามโยอาบว่า จะให้ดาบกินเรื่อยไปหรือ ท่านไม่
ทราบหรือว่าตอนปลายมือก็ขม อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะ
สั่งคนของท่านให้หยุดไล่ตามพี่น้องของเขา 27 และโยอาบ
จึงกล่าวว่า พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าท่านไม่
พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกไล่ตามพวกพี่น้องของเขาพรุ่งนี้
เช้า 28 โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตาม
อิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก 29 อับเนอร์กับคนของท่านก็
เดินทางตลอดคืนนั้นในที่ราบ เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและ
เดินไปตามหุบเขาบิทโรน เขาก็มาถึงมาหะนาอิม 30 โยอาบ
ก็กลับจากไล่ตามอับเนอร์ และเมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วย
กันแล้ว ข้าราชการทหารของดาวิดก็ขาดไปสิบเก้าคนไม่นับ
อาสาเฮล 31 แต่ข้าราชการทหารของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยา
มินและคนของอับเนอร์ตายไปสามร้อยหกสิบคน 32 และ
เขาก็ยกศพอาสาเฮลไปฝังไว้ในอุโมงค์บิดาของเขาซึ่งอยู่ที่
เมืองเบธเลเฮม โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืน
ไปสว่างที่เมืองเฮโบรน

3

1 มีสงครามระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดา
วิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของซาอู

ลก็เสื่อมกำลังลงทุกที

ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหกองค์ที่เมืองเฮโบรน

2 ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหลายองค์ที่เมืองเฮโบรน
ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชาวยิสเรเอล
3 คนทีสองชื่อ คิเลอาบ บุตรนางอาบีกายิลภรรยาของนา
บาลชาวคารเมล และคนที่สามชื่อ อับซาโลม บุตรชายนาง
มาอาคาห์ราชธิดาของทัลมัยกษัตริย์เมืองเกชูร์ 4 คนทีสีชื่อ
อาโดนียาห์ บุตรชายนางฮักกีท คนทีห้าชื่อ เชฟาทิยาห์ บุตร
ชายนางอาบีตัล 5 และคนที่หกชื่อ อิทเรอัม บุตรนางเอกลาห์
ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบ
รน 6 อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์
วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นใน
วงศ์วานของซาอูล

อับเนอร์ละทิ้งอิชโบเชทไปติดตามดาวิด

7 ฝ่ายซาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสปาห์บุตรสาว
ของอัยยาห์ และอิชโบเชทจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า เหตุ
ใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา 8 ฝ่ายอับ
เนอร์ก็โกรธอิชโบเชทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงทูลว่า ข้า
พระองค์เป็นหัวสุนัขหรือ ซึ่งทุกวันนี้ข้าพระองค์ได้ต่อต้าน
ยูดาห์โดยสำแดงความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูลเสด็จ
พ่อของพระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จ
พ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันนี้พระองค์
ยังหาความต่อข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้ 9 ถ้าข้า
พระองค์จะมิได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์
ทรงปฏิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอ
ร์และให้หนักยิ่งกว่า 10 คือข้าพระองค์จะย้ายราชอาณาจักร
จากวงศ์วานของซาอูล และสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดเหนื

ออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เชบา
11 และอิชโบเชทก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียว
อีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์ 12 อับเนอร์ก็ส่ง
ผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิดทูลว่า แผ่นดินนี้เป็นของผู้
ใด และทูลอีกว่า ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์
และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะอยู่ฝ่ายพระองค์ และนำ
อิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์ 13 ดาวิดตรัสว่า ดี
แล้ว เราจะกระทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่าน
สักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่าน
นำมีคาลบุตรสาวของซาอูลมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะ
มิได้เห็นหน้าเรา 14 แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิชโบเช
ทราชโอรสของซาอูลว่า ขอมอบมีคาลภรรยาของข้าพเจ้า
แก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้หมั้นไว้ด้วยหนังปลายองคชาต
ของคนฟีลิสเตียหนึ่งร้อยชิ้น 15 อิชโบเชทจึงทรงให้คน
ไปพามีคาลมาจากสามีของเธอ คือปัลทีเอลบุตรชายของ
ลาอิช 16 แต่สามีของเธอก็เดินพลางร้องไห้พลางไปกับเธอ
จนถึงตำบลบาฮูริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า กลับไป
เสียเถิด และเขาก็กลับไป 17 อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้
ใหญ่ของอิสราเอลว่า เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใคร่ให้ดาว
ิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน 18 บัดนี้จงให้เป็นจริงเถิด เพราะ
พระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า เราจะช่วยอิสราเอล
ประชาชนของเราด้วยมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา ให้พ้น
จากมือของคนฟีลิสเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสิ้นของ
เขา 19 อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอ
ร์ก็ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆที่อิสราเอล
และวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำ
20 อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอีก
ยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท

'าน 21 และอับเนอร์ทูลดาวิดว่า ข้าพระองค์จะลุกขึ้นกลับ
ไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังกษัตริย์เจ้า
นายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญา
กับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวาง
ตามชอบพระทัยของพระองค์ ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กล
ับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ 22 ดูเถิด ขณะนั้นข้าราชการ
ทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจากการไปปล้นและนำ
สิ่งของที่ริบได้มากมายนั้นมาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดา
วิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และ
ท่านก็ไปโดยสันติภาพ 23 เมื่อโยอาบกับกองทัพทั้งสิ้นทีอยู่
กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า อับเนอร์บุตรเนอร์มา
เฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดย
สันติภาพ 24 แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า พระองค์
ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ ไฉน
พระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว 25 พระองค์
ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนอร์มาเพื่อล่อลวงพระองค์
และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อ
ทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ 26 เมื่อโยอาบ
ออกมาจากการเข้าเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอ
ร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำชื่อสีราห์ แต่ดาวิด
หาทรงทราบเรื่องไม่

โยอาบฆ่าอับเนอร์

27 และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็
พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่าน
เป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็
สิ้นชีวิต โยอาบแก้แค้นโลหิตของอาสาเฮลน้องชายของตน
28 ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า ตัว
เราและราชอาณาจักรของเราปราศจากความผิดสืบไปเป็น

นิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอ
ร์บุตรเนอร์ 29 ขอให้โทษนั้นตกเหนือศีรษะของโยอาบ และ
เหนือวงศ์วานบิดาของเขาทั้งสิ้น ขออย่าให้คนทีมีสีงไหล
ออก คนทีเป็นโรคเรื้อน คนทีถือไม้เท้า คนทีถูกประหาร
ด้วยดาบ หรือคนขาดขนมปัง ขาดจากวงศ์วานของโยอาบ
30 นี่แหละโยอาบกับอาบีชัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอ
ร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของเขาเมื่อรบกั
นทีกิเบโอน 31 แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประชาชน
ทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย
และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ และจงไว้ทุกข์ให้อับเนอร์
และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามแคร่หามศพอับเนอร์ไป 32 เขา
ก็ฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียง
กันแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็
ร้องไห้ 33 และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า
ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่ตาย 34 มือของท่าน
ก็มิได้ถูกมัด เท้าของท่านก็มิได้ติดตรวน ท่านได้ล้มลง
เหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย และประชาชน
ทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก 35 แล้วประชาชนทั้งปวงก็
มาทูลชวนเชิญให้ดาวิดเสวยพระกระยาหารเมื่อเวลายัง
วันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฏิญาณว่า ถ้าเราลิ้มรสขนมปัง
หรือสิ่งใดๆก่อนดวงอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษเรา
และให้หนักยิ่งกว่า 36 ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้
นก็พอใจ ดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่งที่กษัตริย์ทรง
กระทำ 37 ประชาชนทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจ
ในวันนั้นว่าไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้ฆ่าอับ
เนอร์บุตรชายเนอร์เสีย 38 กษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของ
พระองค์ว่า ท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้านายและคน
สำคัญยิ่งคนหนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล 39 แม้เราได้รับการ

เจิมเป็นกษัตริย์แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรุยาห์หนักแก่เราเกินไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงสนองผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเถิด

4

อิชโบเชทถูกฆ่า

1 เมื่ออิชโบเชทราชโอรสของซาอูลทรงได้ยินว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง
และอิสราเอลทั้งปวงก็เป็นทุกข์ 2 ฝ่ายราชโอรสของซาอูลยัง
มีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองปล้น คนหนึ่งชื่อบา
อานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริม
โมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็
นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย 3 ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมือ
งกิทธาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้ 4 โยนาธานราช
โอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นง่อย เมื่อมีข่าวเรื่อง
ซาอูลกับโยนาธานมาจากยิสเรเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้า
ขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลุกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเธอรีบหนีไปนั้นเด็ก
นั้นก็หล่นลงและเป็นง่อย ท่านชื่อเมฟีโบเชท 5 ฝ่ายบุตรชาย
ทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์
นั้นได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำหนักของอิช
โบเชท ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง 6 และเขา
เข้าไปกลางตำหนัก ทำเหมือนจะขนข้าวสาลีและเขาก็แทง
พระอุทรพระองค์ เรคาบและบาอานาห์พี่ชายก็หนีไป 7 และ
เมื่อเขาทั้งสองเข้าไปในตำหนักนั้น พระองค์บรรทมหลับอย
บนพระแท่นบรรทมในห้องบรรทม เขาก็ทุบตีพระองค์และ
ประหารพระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย นำพระ
เศียรนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน 8 และเขานำพระ
เศียรของอิชโบเชทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทั้งสอง

กราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเถิด ศีรษะของอิชโบเชทบุตรของซา
อูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮ
วาห์ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวัน
นี้เหนือซาอูลและเชื้อสายของซาอูล 9 แต่ดาวิดตรัสตอบเร
คาบและบาอานาห์พี่ชาย บุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรท
ว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้
ทรงไถ่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก 10 เมื่อผู้หนึ่ง
ผู้ใดบอกเราว่า ดูเถิด ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว และคิดว่า
ตนนำข่าวดีมา เราก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่ศิกลาก ซึ่งคนนั้นคิด
ว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับข่าวนั้น 11 ยิ่งกว่านั้นเท่าใด
เมื่อคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของคน
ชอบธรรมนั้น ฉะนั้นบัดนี้เราจะไม่เรียกร้องโลหิตของเขา
จากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ
12 และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์ และพวกเขา
ก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขวนศพนั้นไว้
เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิชโบเชท
ไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

5

ดาวิดได้รับการเจิมตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล *(1 พศด 11:1-3)*

1 และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮ
โบรนทูลว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดูกและ
เนื้อของพระองค์ 2 ในอดีตเมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครอง
เหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออก
ไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า เจ้าจะ
เลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือ
คนอิสราเอล 3 ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มา

เฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำ
พันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์
พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษั
ตริย์เหนืออิสราเอล 4 ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษา
เมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี
5 ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุ
งเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อี
กสามสิบสามปี

กรุงเยรูซาเล็มถูกยึดได้ กลายเป็นเมืองหลวงของประเทศ *(1 พศด 11:4-9)*

6 กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็ม
รบกับคนเยบุส ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า แก
ยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก คนตาบอดและคนง่อยก็จะป้องกัน
ไว้ได้ ด้วยคิดว่า ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้ 7 แต่อย่างไร
ก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งซึ่งศิโยนได้ คือเมือง
ของดาวิด 8 ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า ผู้ใดจะขึ้นไปตามทาง
น้ำไหลและโจมตีคนเยบุส คนง่อยและคนตาบอด ผู้ซึ่งจิตใจ
ของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร เพราะ
ฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า อย่าให้คนตาบอดและคนง่อยเข้ามา
ในพระนิเวศ 9 ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง
และเรียกที่นั้นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมือง
รอบตั้งแต่มิลโลเข้าไปข้างใน 10 และดาวิดทรงเจริญยิ่งๆ
ขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับ
พระองค์ 11 ฮีรามกษัตริย์เมืองไทระได้ส่งผู้สื่อสารมาหาดา
วิด และได้ส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาส
ร้างพระราชวังของดาวิด 12 และดาวิดทรงทราบว่า พระเย
โฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วย
เห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

ราชโอรสและราชธิดาของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม *(2 ซมอ 3:2-5; 1 พศด 3:1-4)*

13 ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้
นางสนมและมเหสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และบังเกิด
ราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก 14 ต่อไปนี้เป็นชื่อของ
ผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมุอา โชบับ นา
ธัน ซาโลมอน 15 อิบฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย 16 เอลีชา
มา เอลียาดา และเอลีเฟเลท

ดาวิดสู้รบกับคนฟีลิสเตีย *(1 พศด 14:8-17)*

17 เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นก
ษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหา
ดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง
18 ฝ่ายคนฟีลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขา
เรฟาอิม 19 และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า ควรที่
ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะ
ทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่ และพระเยโฮวาห์
ทรงตอบดาวิดว่า จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิ
สเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่ 20 ดาวิดเสด็จมายังบาอัล
เปราซิม และดาวิดทรงชนะคนฟีลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรั
สว่า พระเยโฮวาห์ทรงทะลวงข้าศึกของข้าพเจ้าดังกระแส
น้ำที่พุ่งใส่ เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาอัล
เปราซิม 21 และคนฟีลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดก
ับข้าราชการของพระองค์ก็เผาเสีย 22 คนฟีลิสเตียยกขึ้น
มาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม 23 และเมื่อดาวิด
ทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อม
ไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับหมู่ต้นหม่อน

24 และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมู่ต้น
หม่อนเจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้า
เพื่อจะโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย 25 และดาวิดทรง
กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟีลิ
สเตียจากเกบาถึงเกเซอร์

6

ดาวิดต้องการนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม

1 ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้
วอีกครั้งหนึ่งได้สามหมื่นคน 2 และดาวิดก็ทรงลุกขึ้น
ไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอาเลยูดาห์
เพื่อทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพ
ระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ประทับระ
หว่างพวกเครูบ 3 และเขาทั้งหลายก็เอาเกวียนใหม่บรรทุ
กหีบของพระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาบีนาดับซึ่ง
อยู่เมืองกิเบอาห์ และอุสซาห์กับอาหิโย บุตรชายทั้งหลาย
ของอาบีนาดับก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น 4 และนำออกมาจาก
เรือนของอาบีนาดับซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรจุหีบ
ของพระเจ้าไป และอาหิโยเดินนำหน้าหีบ 5 ดาวิดกับวงศ์
วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็ร่าเริงกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮ
วาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือ
พิณเขาคู่และพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ 6 และเมื่อ
มาถึงลานนวดข้าวของนาโคน อุสซาห์ก็เหยียดมือออกจับ
หีบของพระเจ้าไว้เพราะวัวสะดุด 7 และพระพิโรธของพระ
เยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอุสซาห์ และพระเจ้าทรงประหารเขา
เสียที่นั่นเพราะความผิดพลาดนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้าง
หีบของพระเจ้า 8 และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระ

เยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออุสซาห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว
่า เปเรศอุสซาห์ จนถึงทุกวันนี้ 9 ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกลัว
พระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า หีบของพระเยโฮวาห์
จะมาถึงข้าได้อย่างไร 10 ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบ
ของพระเยโฮวาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่
ดาวิดได้ทรงนำไปที่บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัท 11 หีบของ
พระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของโอเบดเอโดมชาวกัทสาม
เดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่โอเบดเอโดม
และครัวเรือนของเขาทั้งสิ้น

ดาวิดนำหีบแห่งพระเจ้ามายังกรุงเยรูซาเล็ม *(1 พศด 15:25-29; 16:1)*

12 มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ทรง
อำนวยพระพรแก่ครัวเรือนของโอเบดเอโดม และทุกสิ่งที่
เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จ
ไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบดเอโดม ถึง
เมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี 13 และเมื่อผู้ที่หามหีบ
ของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายวัวกั
บลูกวัวอ้วน 14 และดาวิดก็ทรงรำถวายต่อพระพักตร์พระ
เยโฮวาห์ด้วยสุดกำลังของพระองค์ และดาวิดมีเอโฟดผ้า
ป่านคาดอยู่ที่พระองค์ 15 ดังนั้นแหละดาวิดและวงศ์วาน
อิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วย
เสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร 16 และขณะเมื่อหีบของ
พระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีคาลราชธิดาของซา
อูลก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดด
โลดเต้นรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจ
หมิ่นประมาท 17 เขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา
ตั้งไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้น
ไว้ และดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบู

ชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 18 และเมื่อดาวิดทรงกระทำ
การถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์
ก็ทรงถวายอวยพรประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์
จอมโยธา 19 และทรงแจกขนมปังคนละแผ่น เนื้อคนละ
ก้อน และขนมองุ่นแห้งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือ
ประชาชนอิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วประชาชน
ทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน 20 และดาวิดก็ทรง
กลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดา
ของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่า “วันนี้กษัตริย์แห่
งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ทีเดียวนะเพคะ ที่
ทรงถอดฉลองพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาว
ใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ่อยแก้ผ้าอย่างไม่มีความ
ละอาย” 21 และดาวิดตรัสตอบมีคาลว่า “เป็นงานที่ถวาย
ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อ
ของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน ทรงแต่ง
ตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของพระเยโฮวาห์
และเราจึงจะร่าเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 22 เราจะ
ถ่อมตัวของเราลงยิ่งกว่านี้อีกให้ปรากฏแก่ตาของเราเอง
ว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็น
ผู้ที่เขาถือว่ามีเกียรติ” 23 เพราะฉะนั้นมีคาลราชธิดาของ
ซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

7

ดาวิดปรารถนาสร้างพระวิหาร *(1 พศด 17:1-3)*

1 อยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์
และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึก
รอบด้าน 2 กษัตริย์ตรัสกับนาธันผู้พยากรณ์ว่า “ดูซิ เรา
อยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้า

ม่าน 3 และนาธันทูลกษัตริย์ว่า ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้น
ตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิ
ตกับพระองค์

ราชอาณาจักรของดาวิดจะดำรงอยู่เป็นนิตย์

4 แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์
มาถึงนาธันว่า 5 จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า พระ
เยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ 6 เรา
ไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจาก
อียิปต์จนกระทั่งวันนี้ แต่เราก็ดำเนินท่ามกลางเต็นท์และ
พลับพลา 7 ในที่ต่างๆที่เราได้ดำเนินกับชนชาติอิสราเอล
ทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูล
ใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา
หรือว่า ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา
 8 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา
ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจาก
ทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนื
ออิสราเอลประชาชนของเรา 9 เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่
ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเรา
กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่
ในโลก 10 และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชน
ของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่
ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวนใจอีก และคนชั่วจะไม่
ข่มเหงเขาอีกดังแต่ก่อนมา 11 ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วิน
ิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้น
จากการรบศึกรอบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่
เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์ 12 เมื่อวันของ
เจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เรา

จะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมา
จากบั้นเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของ
เขา 13 เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะ
สถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์
14 เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขา
กระทำความชั่วช้า เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์
ด้วยการเฆี่ยนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ 15 แต่ความ
เมตตาของเราจะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราพราก
ไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า 16 ราชวงศ์
ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่าง
มั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็น
นิตย์□ □ 17 นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้น
และตามนิมิตนี้ทั้งหมด

ดาวิดนมัสการและอธิษฐาน *(1 พศด 17:16-27)*

18 แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์
และกราบทูลว่า □โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้า
พระองค์เป็นผู้ใดเล่า และวงศ์วานของข้าพระองค์เป็นผู้
ใดพระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงแค่นี้ 19 โอ ข้า
แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แต่นี่ก็เป็นสิ่งเล็กน้อยใน
สายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงลั่นพระวาจา
ถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมา
ถึงนั้น โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และนี่เป็น
ธรรมดาของมนุษย์หรือ 20 ดาวิดจะกราบทูลประการใด
อีกต่อพระองค์ได้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์ 21 ที่พระองค์ทรง
กระทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็

เพราะเหตุพระวจนะของพระองค์ และตามชอบพระทัยของ
พระองค์ 22 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์
ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้านอก
เหนือพระองค์ ตามสิ่งสารพัดที่หูของข้าพระองค์ทั้งหลาย
ได้ยินมา 23 ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอลประชาชน
ของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงไถ่มาให้เป็นประชาชน
ของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ และ
ทรงกระทำสิ่งที่ใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่ง
น่าสะพรึงกลัวเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้าประชาชน
ของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์
เพื่อพระองค์ จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของ
เขา 24 ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลประชาชนของ
พระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้า
แต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้ง
หลาย 25 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พระวาทะซึ่ง
พระองค์ทรงลั่นออกมาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และ
เกี่ยวกับราชวงศ์ของเขา ขอทรงดำรงซึ่งพระวาทะนั้นให้
ถาวรเป็นนิตย์ และทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงลั่นพระ
วาจาไว้ 26 ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็น
นิตย์ว่า “พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าเหนืออ
ิสราเอล” และราชวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรง
อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ 27 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอม
โยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสำแดง
แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า “เราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า”
เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล้าหาญที่จะวิงวอน
ด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์ 28 โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็น
เจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระ
วาทะของพระองค์เป็นความจริง และพระองค์ทรงสัญญา
จะพระราชทานสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ 29 เพราะ

ฉะนั้น บัดนี้ขอโปรดให้เป็นทีพอพระทัยพระองค์ที่จะอำนวยพระพรแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ โอ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงลั่นพระวาจาเช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์

8

ดาวิดทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น

1 อยู่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตีย และปราบ
ปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมเธกฮัมมาห์ได้จากมือคน
ฟีลิสเตีย 2 พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือก
วัด คือบังคับให้เรียงตัวเข้าแถวนอนลงที่พื้นดิน ทรงวัดดู
แล้วให้ประหารเสียสองแถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว คน
โมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้นำเครื่องบรรณาการมา
ถวาย 3 ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์โอรสเรโหบ กษัตริย์
เมืองโศบาห์ เมื่อเสด็จไปฟื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำ
ยูเฟรติส 4 และดาวิดทรงยึดรถรบหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ด
ร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็น
ขาม้ารถรบเสียให้หมด เหลือไว้ให้พอแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน
5 และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์
กษัตริย์เมืองโศบาห์ ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสอง
หมื่นสองพันคน 6 แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้
เหนือคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสหลายกอง และคนซีเรียก
็เป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย
พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ
ที่ใดๆ 7 และดาวิดทรงนำโล่ทองคำที่ข้าราชการทหารของ
ฮาดัดเอเซอร์ถือนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม 8 และกษัตริย์ดาว
ิดทรงริบทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากไปจากเมืองเบทาห์ และ

เมืองเบโรธัยหัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์ 9 เมื่อโทอิกษัตริย์
เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัด
เอเซอร์ 10 โทอิก็ส่งโยรัมโอรสของตนไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด
ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะฮาดัด
เอเซอร์ เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอิ และ
โยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์
ไปถวาย 11 สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมอบถวายแด่
พระเยโฮวาห์ พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์
ทรงได้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและ
ยึดครอง และทรงนำมามอบถวาย 12 คือได้มาจากซีเรีย
โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย อามาเลข และจากของที่
ริบมาจากฮาดัดเอเซอร์โอรสของเรโหบ กษัตริย์เมืองโศ
บาห์ 13 เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสีย
ในหุบเขาเกลือหนึ่งหมื่นแปดพันคน พระนามของพระองค์
ก็เลื่องลือไป 14 และพระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมขึ้น
เหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอ
โดมทั่วไปหมด และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดา
วิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะ
เสด็จไปรบ ณ ที่ใด 15 ดังนั้นดาวิดจึงทรงปกครองเหนืออ
ิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความ
เที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น 16 และโยอาบ
บุตรชายนางเศรุยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชา
ยอาหิลูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ 17 ศาโดกบุตรชายอาหิทูบ
และอาหิเมเลคบุตรชายอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต และเสไร
อาห์เป็นราชเลขา 18 และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเป็น
ผู้บังคับบัญชาคนเคเรธีและคนเปเลท และบรรดาราชโอรส
ของดาวิดเป็นประมุข

9

ดาวิดกับเมฟีโบเชท

1 ดาวิดรับสั่งว่า “วงศ์วานของซาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้าง
หรือ เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้นั้นโดยเห็นแก่โย
นาธาน” 2 มีมหาดเล็กในวงศ์วานซาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา
เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า “เจ้า
คือศิบาหรือ” เขาทูลตอบว่า “ข้าพระองค์คือศิบา พ่ะย่ะ
ค่ะ” 3 กษัตริย์จึงตรัสว่า “ไม่มีใครในวงศ์วานซาอูลยังเหลือ
อยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อ
เขา” ศิบากราบทูลกษัตริย์ว่า “ยังมีโอรสของโยนาธาน
เหลืออยู่คนหนึ่ง เท้าของเขาเป็นง่อยพ่ะย่ะค่ะ” 4 กษัตริย์
ตรัสถามเขาว่า “เขาอยู่ที่ไหน” ศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์
ว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในเรือนของมาคีร์บุตรอัมมีเอลในเมือง
โลเดบาร์ พ่ะย่ะค่ะ” 5 แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไป
นำเขามาจากเรือนของมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร์
6 เมฟีโบเชทโอรสของโยนาธานราชโอรสของซาอูลได้มา
เฝ้าดาวิดและซบหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรั
สว่า “เมฟีโบเชทเอ๋ย” เขาทูลตอบว่า “ดูเถิด ผู้รับใช้ของ
พระองค์” 7 และดาวิดตรัสกับท่านว่า “อย่ากลัวเลย เพราะ
เราจะสำแดงความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิ
ดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของซาอูลราชบิดา
ของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต
๊ะของเราเสมอไป” 8 และท่านก็กราบถวายบังคมและทูล
ว่า “ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งพระองค์จะทอด
พระเนตรสุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้” 9 แล้วกษัตริย์ตรัส
เรียกศิบามหาดเล็กของซาอูล และตรัสแก่เขาว่า “บรรดา
สิ่งของที่เป็นของซาอูลและของวงศ์วานทั้งสิ้นของท่าน เรา
ได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว 10 ตัวเจ้าและพวก

บุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องทำนาให้เขา
และนำผลพืชที่ได้นั้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้า
จะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมฟีโบเชทโอรสแห่งเจ้านาย
ของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป
ฝ่ายศิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยีสิบคน 11 แล้วศิ
บาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้า
พระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์
จะกระทำ กษัตริย์ได้ตรัสว่า เมฟีโบเชทจงรับประทานที่
โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์ 12 เมฟีโบ
เชทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือ
นของศิบาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเชท 13 ดังนั้นเมฟี
โบเชทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานที่โต๊ะขอ
งกษัตริย์เสมอ เท้าของท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง

10

สงครามกับคนอัมโมนและคนซีเรีย *(1 พศด 19:1-19)*

1 อยู่มาภายหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์
และฮานูนราชโอรสได้เสวยราชสมบัติแทน 2 ดาวิดจึงตรั
สว่า เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนราชโอรสของนา
ฮาช ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา ดาวิด
จึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเล้าโลมท่านเกี่ยวด้วย
เรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามา
ในแผ่นดินของคนอัมโมน 3 แต่บรรดาเจ้านายของคนอัม
โมนทูลฮานูนเจ้านายของตนว่า พระองค์ดำริว่าดาวิด
ส่งผู้เล้าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของ
พระองค์เช่นนั้นหรือ ดาวิดมิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจ
เมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว่ำเมืองนี้เสียดอกหรือ
4 ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่ง

หนึ่ง และ ตัด เครื่อง แต่ง กาย ของ เขา ออก เสีย ที่ ตรง กลาง
ตรง ตะโพก แล้วปล่อยตัวไป 5 เมื่อมี คนไปกราบทูลดาวิด
ให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่า
นั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษั
ตริย์ตรัสว่า จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่าน
ทั้งหลายจะขึ้นแล้วจึงค่อยกลับมา 6 เมื่อคนอัมโมนเห็
นว่าเขาทั้งหลายเป็นที เกลียดชังแก่ดาวิด คนอัมโมนจึง
ส่งคนไปจ้างคนซีเรียชาวเมืองเบธเรโหบ และคนซีเรียชาว
เมืองโศบาห์ เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริ
ย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมืองอิชโทบหนึ่งหมื่น
สองพันคน 7 เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบ
และพลโยธาคนแกล้วกล้าทั้งสิ้นให้ไป 8 ฝ่ายคนอัมโมนก็
ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายคนซีเรีย
ชาว เมืองโศบาห์และชาว เมืองเรโหบ กับคนเมืองอิชโทบ
และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก 9 เมื่อโย
อาบเห็นว่าการศึกนี้ขนาบอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่าน
จึงคัดเอาบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู้คน
ซีเรีย 10 ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของอาบี
ชัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับ
คนอัมโมน 11 ท่านกล่าวว่า ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือ
กำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมน
แข็งเกินกำลังของเจ้า เราจะยกมาช่วยเจ้า 12 จงมีความ
กล้าหาญเถิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติของเรา และ
เพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรง
กระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด 13 ดังนั้น โยอาบ
กับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าใกล้ต่อสู้กับคนซีเรีย ข้าศึ
กก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา 14 เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรีย
หนีไปแล้ว เขาทั้งหลายก็หนีอาบีชัยเข้าไปในเมือง แล้วโย
อาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมายังกรุงเยรูซาเล็ม

15 ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึง
รวบรวมเข้าด้วยกัน 16 ฝ่ายฮาดัดเอเซอร์ทรงใช้คนไปนำ
คนซีเรียผู้อยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้นออกมา เขามายังตำบลเฮ
ลาม มีโชบัคแม่ทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นผู้นำหน้า 17 เมื่
อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมด
ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาถึงตำบลเฮลาน และคนซีเรียก็จัด
ทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รบกับพระองค์ 18 คนซีเรียก็หนี
จากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นทหาร
รถรบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหาร
โชบัคแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น 19 และ
เมื่อบรรดากษัตริย์ซึ่งขึ้นกับฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้
ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอล
และยอมเป็นผู้รับใช้คนอิสราเอล ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่
กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

11

ความบาปยิ่งใหญ่ของดาวิด

1 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดากษัตริย์ยกกองทัพ
ออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและ
อิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมนและล้อมเมือง
รับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม 2 อยู่มาเวลาเย็นว
ันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และดำเนินอยู่บน
ดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้
หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก 3 ดาวิด
ทรงใช้คนไปไต่ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูล
ว่า หญิงคนนี้ชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัม ภรรยา
ของอุรีอาห์คนฮิตไทต์มิใช่หรือพ่ะย่ะค่ะ 4 ดาวิดก็ทรงใช้
ผู้สื่อสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์

ทรงสมสู่กับนาง พอดีนางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนาง
แล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน 5 ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์
นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า “หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว
” 6 ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า “จงส่งอุรีอาห์คนฮิต
ไทต์มาให้เรา” โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด 7 เมื่ออุรี
อาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไร
บ้าง พวกพลเป็นอย่างไร การสงครามคืบหน้าไปอย่างไร 8
แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า “จงลงไปบ้านของเจ้า และล้าง
เท้าของเจ้าเสีย” อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคน
นำของประทานจากกษัตริย์ตามไปให้ 9 แต่อุรีอาห์ได้นอน
เสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้า
นายของเขา มิได้ลงไปที่บ้านของตน 10 เมื่อมีคนกราบทูล
ดาวิดว่า “อุรีอาห์ไม่ได้ลงไปที่บ้านของเขาพ่ะย่ะค่ะ” ดาว
ิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า “เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไม
จึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า” 11 อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า “หีบ
พันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในทับอาศัย โยอาบ
เจ้านายของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์
ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นทุ่ง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้าน ไปกิน ไปดื่ม
และนอนกับภรรยาของข้าพระองค์เช่นนั้นหรือ พ่ะย่ะค่ะ
พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชี
วิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย” 12
แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า “วันนี้ก็ค้างเสียที่นี่เถิด
พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป” อุรีอาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มใน
วันนั้นและในวันรุ่งขึ้น 13 ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มาร
ับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำ
ให้เขามึนเมา ในเย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับ
ข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน 14 ต่อมา

ครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษรถึงโยอาบและทรงฝากไปในมือ
ของอุรีอาห์ 15 ในลายพระหัตถ์นั้นว่า จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นก
องหน้าเข้าสู้รบตรงที่ดุเดือดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อ
ให้เขาถูกโจมตีให้ตาย 16 อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อม
เมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อุรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่า
มีทหารเข้มแข็งมาก 17 คนในเมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ
มีคนตายบ้างคือข้าราชการบางคนของดาวิดได้ล้มตาย อุรี
อาห์คนฮิตไทต์ก็ตายด้วย 18 โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าว
การรบทั้งสิ้นต่อดาวิด 19 ท่านได้สั่งผู้สื่อสารนั้นว่า เมื่อเจ้า
กราบทูลข่าวการรบต่อกษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว 20 ถ้า
กษัตริย์กริ้วและตรัสถามเจ้าว่า ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยก
เข้ารบใกล้เมืองนัก เจ้าไม่ทราบหรือว่าเขาจะยิงออกมาจาก
กำแพง 21 ใครฆ่าอาบีเมเลคบุตรเยรุบเบเชท ไม่ใช่ผู้หญิง
คนหนึ่งเอาหินโม่ท่อนบนทุ่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขา
ตายเสียที่เมืองเธเบศดอกหรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไป
ใกล้กำแพง แล้วเจ้าจงกราบทูลว่า อุรีอาห์คนฮิตไทต์
ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย 22 ผู้สื่อสารก็ไป เขามา
ทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่งเขาให้มากราบทูล 23
ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก
และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เขา
เข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง 24 แล้วทหารธนูก็ยิงข้าราชการ
ของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็
สิ้นชีวิต และอุรีอาห์คนฮิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้น
ชีวิตด้วย 25 ดาวิดก็รับสั่งผู้สื่อสารนั้นว่า เจ้าจงบอกโย
อาบดังนี้ว่า อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาบ
ย่อมสังหารไม่เลือกว่าคนนั้นหรือคนนี้ จงสู้รบหนักเข้าไป

และตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้ เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย
26 เมื่อภรรยาของอุรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอุรีอาห์สามีของตนสิ้น
ชีวิตแล้ว นางก็คร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของนาง 27 เมื่อสิ้น
การไว้ทุกข์แล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง
และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หน
ึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอ
พระทัยพระเยโฮวาห์

12

ดาวิดกลับใจเสียใหม่

1 พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธันไปหาดาวิด นาธันก็ไปเข้า
เฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน
คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน 2 คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะ
และวัวเป็นอันมาก 3 แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะ
ตัวเมียตัวเดียวที่ซื้อเขามา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มัน
ได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขา กินอาหารร่วมและดื่มน
ำถ้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตร
สาวของเขา 4 ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม
เขาเสียดายที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหาร
เลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมนั้น จึงเอาแกะตัวเมียของชาย
คนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมตน 5 ดาวิ
ดกริ้วชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า พระเยโฮวาห์
ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตาย
แน่ 6 และจะต้องคืนแกะให้สีเท่า เพราะเขาได้กระทำอย่าง
นี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต 7 นาธันจึงทูลดาวิดว่า
พระองค์นั่นแหละคือชายคนนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่
งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริ
ย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล

8 และเราได้มอบวงศ์วานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้
มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศ์
วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ให้แก่เจ้าถ้าเท่านี้ยังน้อย
ไป เราจะเพิ่มให้อีกเท่านี้ 9 ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของ
พระเยโฮวาห์กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้
ฆ่าอุรีอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เอาภรรยาของเขามาเป็น
ภรรยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัม
โมน 10 เพราะฉะนั้นบัดนี้ดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์
ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เอาภรรยาของอุรีอาห์คนฮิต
ไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า 11 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดู
เถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากครัวเรือนของเจ้า
เอง และเราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า ยกไป
ให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับภรรยาของเจ้า
อย่างเปิดเผย 12 เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะ
กระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย
13 ดาวิดจึงรับสั่งกับนาธันว่า เรากระทำบาปต่อพระเยโฮ
วาห์แล้ว และนาธันกราบทูลดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ทรง
ให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่มรณา 14
อย่างไรก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศั
ตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสเหยียดหยามได้ ราชบุตรที่จะ
ประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต 15 แล้วนาธันก็กลับไปยังบ้า
นของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่บุตร ซึ่งภรรยา
ของอุรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประชวร
หนัก 16 ดาวิดก็ทรงอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น
และดาวิดทรงอดพระกระยาหาร และเข้าไปบรรทมบนพื้น
ดินคืนยังรุ่ง 17 บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์
ก็ลุกขึ้นมายืนเข้าเฝ้าอยู่ หมายจะทูลเชิญให้พระองค์ทรง

ลุกจากพื้นดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่ หรือหาทรงรับ
ประทานกับเขาทั้งหลายไม่ 18 อยู่มาพอวันที เจ็ดพระกุมา
รนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้า
กราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า
ดูเถิด เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูลพระองค์
พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้วเราทั้งหลายอาจ
จะกราบทูลได้อย่างไรว่า พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว
พระองค์ก็จะกระทำอันตรายต่อพระองค์เอง 19 แต่เมื่อ
ดาวิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกันอยู่
ดาวิดเข้าพระทัยว่าพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิด
จึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า เด็กนั้นสิ้นชีวิต
แล้วหรือ เขาทูลตอบว่า สิ้นชีวิตแล้วพะย่ะค่ะ 20 แล
้วดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ชโลมพระองค์
และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระ
นิเวศของพระเยโฮวาห์และทรงนมัสการ แล้วเสด็จไปสู่
พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกระยาหารมา เขาก็
จัดพระกระยาหารให้พระองค์เสวย 21 ข้าราชการจึงทูลถาม
พระองค์ว่า เป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์
ทรงอดพระกระยาหารและกันแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อ
ทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว
พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร 22 พระองค์
รับสั่งว่า เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้
เพราะเราว่า ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตา
เรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่ 23 แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิต
แล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้
หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เขาจะกลับมาหาเราหา
มิได้

การกำเนิดของซาโลมอน

24 ฝ่ายดาวิดทรงเล้าโลมใจบัทเชบามเหสีของพระองค์
และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชาย
คนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักซา
โลมอน 25 และทรงใช้นาธันผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราช
โอรสนั้นว่า เยดีดิยาห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

ดาวิดกับโยอาบชนะเมืองรับบาห์ *(1 พศด 20:1-3)*

26 ฝ่ายโยอาบสู้รบกับเมืองรับบาห์ของคนอัมโมน และยึด
ราชธานีไว้ได้ 27 และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูล
ว่า ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบาห์ และข้าพระองค์ตีได้
เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว 28 ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์
ทรงรวบรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกลี
อกว่าถ้าข้าพระองค์ตีได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อ
ของข้าพระองค์ 29 ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลายเข้า
ด้วยกันยกไปยังเมืองรับบาห์ และต่อสู้จนยึดเมืองนั้นได้
30 ทรงริบมงกุฎจากเศียรกษัตริย์ของเมืองนั้น มงกุฎนั้น
เป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ
และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงเก็บ
รวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นได้เป็นอันมาก 31 ทรง
ควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นให้ทำงานด้วยเลื่อย คราด
เหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ ได้
ทรงกระทำเช่นนี้แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป
แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น

13

อัมโนนข่มขืนนางสาวทามาร์

1 ต่อมาภายหลังฝ่ายอับซาโลมราชโอรสของดาวิดมี
ขนิษฐาองค์หนึ่งรูปโฉมสะคราญชื่อทามาร์ และอัมโนน

ราชโอรสของดาวิดก็รักเธอ 2 ด้วยเหตุทามาร์น้องหญิง
นี้ จิตใจของอัมโนนก็ถูกทรมานจนถึงกับล้มป่วย ด้วย
เหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโนนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไร
กับเธอก็ยากนัก 3 แต่อัมโนนมีสหายคนหนึ่งชื่อโยนาดับ
บุตรชายของชิเมอาห์เชษฐาของดาวิด โยนาดับนั้นเป็นคน
เจ้าปัญญา 4 จึงทูลถามว่า ข้าแต่ราชโอรสของกษัตริย์
ไฉนทูลกระหม่อมจึงซมเซาอยู่ทุกเช้าๆ จะไม่บอกให้เกล
้าฯทราบบ้างหรือ อัมโนนตอบเขาว่า เรารักทามาร์น้อง
หญิงของอับซาโลมอนุชาของเรา 5 โยนาดับจึงทูลท่าน
ว่า ขอเชิญบรรทมบนพระแท่นแสร้งกระทำเป็นประชวร
และเมื่อเสด็จพ่อมาเยี่ยมทูลกระหม่อมขอกราบทูลว่า ขอ
โปรดรับสั่งทามาร์น้องหญิงมาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ให้
มาเตรียมอาหารต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะ
ได้เห็น และได้รับประทานจากมือของเธอ 6 อัมโนนจึง
บรรทมแสร้งทำเป็นประชวร เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัม
โนนก็ทูลกษัตริย์ว่า ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงมาทำขนม
สักสองอันต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้รับ
ประทานจากมือของเธอ 7 ดาวิดทรงใช้คนไปหาทามาร์
ที่วังรับสั่งว่า ขอจงไปที่บ้านของอัมโนนพี่ของเจ้า และ
เตรียมอาหารให้เขารับประทาน 8 ทามาร์ก็ไปยังวังของอัม
โนนเชษฐาของเธอที่ที่เขาบรรทมอยู่ เธอก็หยิบแป้งมานวด
ทำขนมต่อสายตาของเชษฐาแล้วปิ้งขนมนั้น 9 และเธอก็
ยกกระทะมาเทออกต่อหน้าเชษฐา แต่อัมโนนก็ไม่ทรงเสวย
กล่าวว่า ให้ทุกคนออกไปเสียให้พ้นเรา ทุกคนก็ออกไป
10 อัมโนนก็รับสั่งกับทามาร์ว่า จงเอาอาหารเข้ามาในห้อง
ใน เพื่อพี่จะได้รับประทานจากมือของน้อง ทามาร์ก็นำ
ขนมที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโนนเชษฐา 11
แต่เมื่อเธอนำขนมมาใกล้เพื่อให้ท่านรับประทาน ท่านก็จับ

มือเธอไว้รับสั่งว่า น้องของพี่เข้ามานอนกับพี่เถิด 12 เธอ
จึงตอบท่านว่า ไม่ได้ดอกพระเชษฐา ขออย่าบังคับน้อง
เลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่กระทำกันในอิสราเอล ขออย่ากระทำ
การโฉดเขลาอย่างนี้เลย 13 ฝ่ายหม่อมฉัน หม่อมฉันจะเอา
ความอายไปซ่อนไว้ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า ท่านจะเป็นเหมือน
คนโฉลดเขลาคนหนึ่งในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูล
กษัตริย์ พระองค์คงจะไม่หวงหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน 14 แต่
ท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่ ด้วยท่านมีกำลังมากกว่าจึงข่มขืน
และนอนร่วมกับเธอ 15 ต่อมาอัมโนนเกลียดชังเธอยิ่งนัก
ความเกลียดชังครั้งนี้ก็มากยิ่งกว่าความรักซึ่งท่านได้รัก
เธอมาก่อน และอัมโนนรับสั่งกับเธอว่า จงลุกขึ้นไป 16
แต่เธอตอบท่านว่า อย่าเลยพระเชษฐา ที่จะขับไล่หม่อม
ฉันไปครั้งนี้นั้นก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเชษฐาได้
ทำกับน้องมาแล้ว แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอไม่ 17 ท่านจึง
เรียกมหาดเล็กที่ปรนนิบัติอยู่สั่งว่า จงไล่ผู้หญิงคนนี้ให้
ออกไปพ้นหน้าของข้าแล้วปิดประตูใส่กลอนเสีย 18 เธอ
สวมเสื้อยาวหลากสีที่ราชธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวม
กัน มหาดเล็กของท่านจึงไล่เธอออกไปและใส่กลอนประตู
เสีย 19 ทามาร์ก็เอาขี้เถ้าใส่ที่ศีรษะของเธอ และฉีกเสื้อยาว
หลากสีที่เธอสวมอยู่นั้นเสีย เอามือกุมศีรษะเดินพลางร้อง
ครวญไปพลาง 20 อับซาโลมเชษฐาของเธอก็กล่าวกับเธอ
ว่า อัมโนนเชษฐาได้อยู่กับน้องหรือเปล่า แต่น้องเอ๋ย
บัดนี้น้องจงนิ่งเสียเถิด เพราะเขาเป็นพี่ชายของเจ้า อย่า
ไปคิดถึงเรื่องนี้เลย ฝ่ายทามาร์จึงอยู่อย่างเดียวดายในวัง
ของอับซาโลมเชษฐา 21 เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่อง
เหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก 22 แต่อับซาโลมมิได้ตรัส
ประการใดกับอัมโนนเลยไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซาโลม
เกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ข่มขืนทามาร์น้องหญิงของ

ท่าน

อับซาโลมฆ่าอัมโนน

23 ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบล
บาอัลฮาโซร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญ
โอรสทั้งสิ้นของกษัตริย์ไปในงานนั้น 24 อับซาโลมไปเฝ้า
กษัตริย์ทูลว่า ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอ
เชิญกษัตริย์และมหาดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับ
ข้าพระองค์ 25 แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า ลูกเอ๋ย
อย่าเลย อย่าให้พวกเราไปกันหมดเลย จะเป็นภาระแก่เจ้า
เปล่าๆ อับซาโลมคะยั้นคะยอพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์
มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนวยพระพรให้ 26 อับซาโลมจึง
กราบทูลว่า ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเชษฐา
อัมโนนไปด้วยกันเถิด และกษัตริย์ตรัสถามว่า ทำไม
เขาต้องไปกับเจ้าด้วย 27 แต่อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอจน
พระองค์ทรงยอมให้อัมโนนและราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสิ้น
ไปด้วย 28 แล้วอับซาโลมบัญชามหาดเล็กของท่านว่า จง
คอยดูว่าจิตใจของอัมโนนเพลิดเพลินด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร
เมื่อเราสั่งเจ้าว่า จงตีอัมโนน เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขา
เสีย อย่ากลัวเลย เราบัญชาเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล้าหาญ
และเป็นคนเก่งกล้าเถิด 29 และมหาดเล็กของอับซาโลมก็
กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดา
ราชโอรสของกษัตริย์ก็พากันลุกขึ้นทรงล่อของแต่ละองค์
หนีไปสิ้น 30 ต่อมาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง
มีข่าวไปถึงดาวิดว่า อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษั
ตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว 31 กษัตริย์ทรง
ลุกขึ้นฉีกฉลองพระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดา
ข้าราชการทั้งสิ้นสวมเสื้อผ้าฉีกขาดยืนเฝ้าอยู่ 32 แต่โยนา

ดับบุตรชายชิเมอาห์เชษฐาของดาวิดกราบทูลว่า ขออย่า
ให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า เขาได้ประหาร
ราชโอรสหนุ่มแน่นเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้น
ชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตามบัญชาของอับซาโลมเรื่องนี้ท่าน
ตั้งใจไว้แต่ครั้งที่อัมโนนข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่าน
แล้ว 33 ฉะนั้นบัดนี้ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อย่า
ได้ร้อนพระทัย ด้วยสำคัญว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์
สิ้นชีวิต เพราะอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว 34 แต่อับซาโลม
ได้หนีไป ฝ่ายทหารยามหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด ประ
ชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างๆภูเขาซึ่งอยู่ข้างหลังเขา
35 โยนาดับจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเถิด ราชโอรสของกษั
ตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบ
ทูลก็เป็นจริงดังนั้น 36 อยู่มาเมื่อเขาพูดจบลง ดูเถิด
ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องไห้เสียงดัง ฝ่ายกษั
ตริย์ก็กันแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น
ด้วย

อับซาโลมหนีไปยังเมืองเกชูร์

37 อับซาโลมได้หนีไปเข้าเฝ้าทัลมัย โอรสของอัมมีฮูด
กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของ
พระองค์วันแล้ววันเล่า 38 ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมือง
เกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี 39 กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอม
พระทัยอาลัยถึงอับซาโลม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนน
นั้นค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

14

โยอาบนำอับซาโลมให้กลับมาคืนดีกันกับดาวิด

1 ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรุยาห์ทราบว่า กษัตริย์
อาลัยถึงอับซาโลม 2 โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเทโคอาพา
หญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า ขอจงแสร้ง
ทำเป็นคนไว้ทุกข์ สวมเสื้อของคนไว้ทุกข์ อย่าชโลมน้ำมัน
แต่แสร้งทำเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมาหลายวันแล้ว
3 จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์
แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น 4 เมื่อหญิงชาว
เทโคอามาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ซบหน้าลงถึงดินถวายบังคม
แล้วกราบทูลว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็น
ที่พึ่ง 5 กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า เจ้ามีเรื่องอะไร
นางกราบทูลว่า หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามี
ตายเสียแล้ว 6 สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิ
วาทกันที่ในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่ง
จึงตีอีกคนหนึ่งตาย 7 ดูเถิด หมู่ญาติทั้งสิ้นรุมกันมาหา
สาวใช้ของพระองค์บอกว่า จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัว
มาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่
เขาได้ฆ่าเสียนั้น จะได้ฆ่าผู้ที่รับมรดกเสียด้วย ดังว่าจะ
ดับถ่านไฟของหม่อมฉันที ยังเหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามี
ของหม่อมฉันมีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย 8
กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า ไปบ้านของเจ้าเถิด เรา
จะสั่งการเรื่องเจ้า 9 หญิงชาวเทโคอาได้กราบทูลกษัตริ
ย์ว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ขอให้ความ
ชั่วช้าตกอยู่กับหม่อมฉัน และกับวงศ์วานบิดาของหม่อม
ฉัน แต่กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษ
เลย 10 กษัตริย์ตรัสว่า ถ้ามีผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จง
พาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย 11 นางก็
กราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ ขอกษัตริย์ทรงระลึกถึงพระเย

โฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาฆาตโลหิตจะไม่กระทำ
การฆ่าอีกต่อไป เกรงว่าพวกเขาจะได้ทำลายบุตรชายของ
หม่อมฉัน พระองค์ตรัสว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์
อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่
ตกลงถึงดิน 12 แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์
ขอสาวใช้ของพระองค์กราบทูลอีกสักคำหนึ่งแก่กษัตริย์เจ้า
นายของหม่อมฉัน พระองค์ตรัสว่า พูดไป 13 หญิง
นั้นจึงกราบทูลว่า เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะกระทำอย่าง
นี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัสเช่นนี้กษัตริย์ทรง
กล่าวโทษพระองค์เอง ในประการที่กษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูก
เนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก 14 คนเราจะต้องตายหมดด้วย
กันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะเก็บรวมกลับ
คืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ทรงดำริ
หาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง 15 ฉะนั้น
บัดนี้ที่หม่อมฉันมากราบทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของ
หม่อมฉัน เพราะประชาชนขู่หม่อมฉันให้กลัว และสาวใช้
ของพระองค์คิดว่า หม่อมฉันจะกราบทูลกษัตริย์ หวังว่า
กษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์
16 ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของ
พระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายหม่อมฉัน และ
บุตรชายของหม่อมฉันเสียจากมรดกของพระเจ้า 17 และ
สาวใช้ของพระองค์คิดว่า ขอให้พระดำรัสของกษัตริย์
เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พำนัก เพราะกษัตริย์เจ้า
นายของหม่อมฉันเปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของ
พระเจ้าในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเย
โฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์เถิด 18
แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า สิ่งใดที่เราจะถามเจ้า เจ้

าอย่าปิดบังนะ ผู้หญิงนั้นกราบทูลว่า ขอกษัตริย์เจ้านาย
ของหม่อมฉันจงตรัสเถิด 19 กษัตริย์จึงตรัสถามว่า ในเรื่องทั้งสิ้นนี้มือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า
หญิงนั้นทูลตอบว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน
พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีใครหลบหลีกพระ
ดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ไปทางขวาหรือ
ทางซ้ายได้ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์นั่นแหละให้หม่อม
ฉันกราบทูล เขาเป็นผู้สอนคำกราบทูลแก่หม่อมฉันสาวใช้
ของพระองค์ 20 โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำเช่น
นี้ก็เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์ แต่เจ้านายของ
หม่อมฉันทรงมีพระสติปัญญา ดังสติปัญญาแห่งทูตสวรรค์
องค์หนึ่งของพระเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ

อับซาโลมได้รับการยกโทษ

21 กษัตริย์ตรัสสั่งโยอาบว่า ดูเถิด เราอนุมัติตาม
คำขอนี้แล้ว จงไปพาอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา
22 โยอาบก็ซบหน้าลงถึงดินและน้อมตัวลง แล้วโมทนา
พระคุณกษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้า
นายของข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบว่า ข้า
พระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ใน
ประการที่กษัตริย์ทรงทำให้บรรลุตามคำทูลขอของผู้รับใช้
ของพระองค์ 23 โยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์และพา
อับซาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม 24 และกษัตริย์รับสั่งว่า ให้
เขาไปอยู่วังของเขาเถิด อย่าให้เข้าเฝ้าเรา อับซาโลมก็ไป
อยู่วังของท่าน มิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

อับซาโลมเข้าเฝ้าดาวิด

25 ในบรรดาอิสราเอลหามีผู้ใดรูปงามน่าชมอย่างอับซา
โลมไม่ ในตัวท่านตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมไม่มีตำหนิ
เลย 26 เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสิ้นปีทุกปี เพราะผม
หนักแล้วท่านก็ตัดเสีย ท่านก็ชั่งผมของท่านได้หนักสอง
ร้อยเชเขลตามพิกัดหลวง 27 มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อับ
ซาโลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน
้าตางดงาม 28 อับซาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มได้สองปี
เต็ม โดยมิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ 29 แล้วอับ
ซาโลมก็ให้ไปตามโยอาบ จะใช้ให้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โย
อาบไม่ยอมมาหาท่าน ท่านก็ใช้คนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบ
ก็ไม่มาเหมือนกัน 30 ท่านจึงสั่งมหาดเล็กของท่านว่า ดูซิ
นาของโยอาบอยู่ถัดนาของเรา เขามีข้าวบาร์เลย์ที่นั่น จง
เอาไฟเผาเสีย มหาดเล็กของอับซาโลมก็ไปเอาไฟเผานา
31 โยอาบก็ลุกขึ้นไปหาอับซาโลมที่วังของท่าน ถามท่านว่า
ทำไมมหาดเล็กของท่านจึงเอาไฟเผานาของหม่อมฉัน
32 อับซาโลมตอบโยอาบว่า ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า
มานีเถิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า ให้ข้าพระองค์
มาจากเกชูร์ทำไม ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า ฉะนั้นบัดนี้
ขอให้เราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ ถ้าเรามี
ความชั่วช้าประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย
33 โยอาบจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็
ทรงเรียกอับซาโลม ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์โน้มกายลงซบ
หน้าลงถึงดินต่อพระพักตร์กษัตริย์ กษัตริย์ก็ทรงจุบอับซา
โลม

15

อับซาโลมจูงใจประชาชนตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์

1 อยู่มาภายหลังอับซาโลมได้เตรียมรถรบและม้ากับ
ทหารวิ่งนำหน้าห้าสิบคน 2 อับซาโลมตื่นบรรทมแต่เช้าตรู่
ไปประทับริมทางไปยังประตูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวาย
กษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับซาโลมก็เรียกผู้นั้น ถามว่า เจ้า
มาจากเมืองไหน และเมื่อเขาทูลตอบว่า ผู้รับใช้ของท่าน
เป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล 3 อับซาโลมจึงจะบอกเขา
ว่า ดูซิ ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์มิได้ทรง
ตั้งผู้ใดไว้ฟังคดีของเจ้า 4 อับซาโลมเคยกล่าวยิ่งกว่านั้นว
่า โอ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ดี เมื่อใครมีข้อหา
หรือคดีจะได้มาหาข้า ข้าจะตัดสินให้ความยุติธรรมแก่เขา
5 เมื่อมีผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยื่นม
ือออกจับคนนั้นไว้และจุบเขา 6 อับซาโลมกระทำอย่างนี้แก่
บรรดาคนอิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา
อับซาโลมก็ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้

อับซาโลมกบฏต่อดาวิด

7 ครั้นล่วงมาได้สี่สิบปี อับซาโลมกราบทูลกษัตริย์ว่า ขอ
โปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณที่
เมืองเฮโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์
8 เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้เมื่อครั้งอยู่
ในเมืองเกชูร์ประเทศซีเรียว่า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรด
นำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะ
ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ 9 กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า จง
ไปเป็นสุขเถิด ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน 10 แต่อับ
ซาโลมได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า ท่าน
ทั้งหลายได้ยินเสียงแตรเมื่อไร จงกล่าวกันว่า อับซาโลม

เป็นกษัตริย์ที่กรุงเฮโบรน” 11 มีชายสองร้อยคนไปกับอับซาโลมจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกันเฉยๆ หาทราบเรื่องอะไรไม่ 12 ขณะเมื่ออับซาโลมถวายสัตวบูชาอยู่ ท่านส่งคนไปเชิญอาหิโธเฟลชาวกิโลห์ที่ปรึกษาของดาวิดมาจากนครของเขาคือกิโลห์ การที่คบคิดกันนั้นก็เพิ่มกำลังขึ้น คนทีมาฝักใฝ่อยู่กับอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ดาวิดหนีไปเพื่อเอาชีวิตรอด

13 ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า “ใจของคนอิสราเอลได้คล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว” 14 แล้วดาวิดรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า “จงลุกขึ้นให้เราหนีไปเถิด มิฉะนั้นเราจะหนีไม่พ้นจากอับซาโลมสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเขาจะตามเราทันโดยเร็วและนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยคมดาบ” 15 ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า “ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำตามสิ่งซึ่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ” 16 กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย เว้นแต่นางสนมสิบคนกษัตริย์ได้ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวัง 17 กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสิ้นก็ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล 18 บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนเคเรธีและคนเปเลทกับคนกัท หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป 19 กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิททัยคนกัทว่า “ทำไมเจ้าจึงไปกับเราด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์ เจ้าเป็นแต่คนต่างด้าว และถูกเนรเทศมาด้วย 20 เจ้าเพิ่ง

มาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควรที่เราจะให้เจ้าไปมากับเรา
หรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปเถิด พาพี่น้อง
ของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับเจ้า
เถิด 21 แต่อิททัยทูลตอบกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรง
พระชนม์อยู่แน่ฉันใด และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ ผู้รับใช้
ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั้นด้วย 22 ดาวิดก็รับสั่งกับอิททัย
ว่า จงผ่านไปเถิด อิททัยชาวเมืองกัทจึงผ่านไปพร้อม
กับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็ก 23 เมื่อพล
ทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสิ้นก็ร้องไห้เสียงดัง
กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารขิดโรน และพลทั้งหมดก็ผ่านเข้า
ทางไปถิ่นทุรกันดาร 24 และดูเถิด ศาโดกก็มาด้วย พร้อมกับ
คนเลวีทั้งสิ้น หามหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา และเขา
วางหีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอาบียาธาร์ก็ขึ้นมาจนประชาชน
ออกจากเมืองไปหมด 25 แล้วกษัตริย์ตรัสสั่งศาโดกว่า จง
หามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าเราเป็นที
่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรง
โปรดนำเรากลับมาอีก และสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งหี
บนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย 26 แต่ถ้าพระองค์ตรั
สว่า เราไม่พอใจเจ้า ดูเถิด เราอยู่ที่นี่ ขอพระองค์ทรง
กระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเถิด 27
กษัตริย์ตรัสกับศาโดกปุโรหิตด้วยว่า ท่านเป็นผู้ทำนาย
หรือ จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชาย
ทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสบุตรของท่าน และโยนาธา
นบุตรของอาบียาธาร์ 28 ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ที่ราบ
ในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราทราบ 29 ฝ่า
ยศาโดกกับอาบียาธาร์จึงหามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุง

เยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น 30 ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตาม
ทางขึ้นภูเขามะกอกเทศ เสด็จพลางกันแสงพลาง คลุมพระ
เศียรเสด็จโดยพระบาทเปล่า และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับ
พระองค์ก็คลุมศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องไห้พลาง 31 มีคน
มากราบทูลดาวิดว่า อาหิโธเฟลอยู่ในพวกคิดกบฏของอับ
ซาโลมด้วย ดาวิดกราบทูลว่า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอ
ทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลโง่เง่าไป 32 อยู่มา
เมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นที่นมัสการพระเจ้า ดูเถิด
หุชัยชาวอารคีได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าฉีกขาดและดินอยู่บน
ศีรษะ 33 ดาวิดตรัสกับเขาว่า ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็น
ภาระแก่เรา 34 แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับ
อับซาโลมว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็น
ผู้รับใช้ของพระองค์ ดังที่ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระ
ราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนฉันใด ข้าพระองค์ขอ
เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ฉันนั้น แล้วเจ้าจะกระทำให้คำ
ปรึกษาของอาหิโธเฟลพ่ายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา 35 ศาโด
กกับอาบียาธาร์ปุโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ สิ่งใดที่เจ้า
ได้ยินในพระราชวังจงบอกให้ศาโดกกับอาบียาธาร์ปุโรหิต
ทราบ 36 ดูเถิด บุตรชายสองคนของเขาก็อยู่ด้วย คืออา
หิมาอัสบุตรศาโดก และโยนาธานบุตรอาบียาธาร์ ดังนั้น
เมื่อท่านได้ยินเรื่องอะไรจงใช้เขามาบอกเราทุกเรื่องเถิด
37 หุชัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง และอับซาโลม
กำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

16

ศิบามหาดเล็กที่ไม่สัตย์ซื่อของเมฟีโบเชท

1 เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูเถิด ศิบา
มหาดเล็กของเมฟีโบเชทก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาคู่หนึ่ง
ผูกอานพร้อม บรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน องุ่นแห้งร้อย
พวง และผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับน้ำองุ่นหนึ่งถุงหนัง
2 กษัตริย์ตรัสกับศิบาว่า เจ้านำสิ่งเหล่านี้มาทำไม ศิบาท
ูลตอบว่า ลาคู่นั้นเพื่อราชวงศ์จะได้ทรง ขนมปังและผล
ไม้ฤดูร้อนสำหรับชายหนุ่มรับประทาน และน้ำองุ่นเพื่อผู้ที่
อ่อนเปลี้ยอยู่กลางถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม 3 กษัตริย์ตรัสว
่า บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ศิบากราบทูลกษัตริ
ย์ว่า ดูเถิด ท่านพักอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านว่า วัน
นี้วงศ์วานอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่
เรา 4 แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบาว่า ดูเถิด ทรัพย์สมบัติ
ของเมฟีโบเชทก็ตกเป็นของเจ้าทั้งหมด และศิบากราบทูล
ว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์
ขอทูลวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอทรงให้ข้า
พระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์

ชิเมอีด่าดาวิด

5 เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาฮูริม ดูเถิด มีชาย
คนหนึ่งอยู่ในครอบครัววงศ์วานซาอูลชื่อชิเมอีบุตรชายเก-
รา เขาออกมาเดินพลางด่าพลาง 6 และเอาหินขว้างดาวิด
และขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและ
ชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์ 7 ชิ
เมอีร้องด่ามาว่า จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้
าคนอันธพาล จงไปเสียให้พ้น 8 พระเยโฮวาห์ได้ทรงสนอง
เจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้า
ครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักร
ไว้ในมืออับซาโลมบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพินาศตกอยู่

บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต 9 อาบีชัยบุตร
ชายนางเศรุยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ทำไมปล่อยให้สุนัข
ตายตัวนี้มาด่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาต
ให้ข้าพระองค์ข้ามไปตัดหัวมันออกเสีย 10 แต่กษัตริย์ตรัส
ว่า บุตรชายทั้งสองของนางเศรุยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไร
กับเจ้า ถ้าเขาด่าเพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งเขาว่า จงด่า
ดาวิด แล้วใครจะพูดว่า ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนี้
11 ดาวิดตรัสกับอาบีชัยและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์
ว่า ดูเถิด ลูกของเราเองที่ได้ออกมาจากบั้นเอวของเรา
ยังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมกับคนเบนยามิน
คนนี้จะไม่กระทำเล่า ช่างเขาเถิด ให้เขาด่าไป เพราะพระ
เยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว 12 บางทีพระเยโฮวาห์จะทอด
พระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรง
สนองเราด้วยความดีเพราะเขาด่าเราในวันนี้ 13 ดาวิดจึง
ทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับพลของพระองค์ ฝ่ายชิเม
อีก็เดินไปตามเนินเขาตรงข้าม เขาเดินพลางด่าพลาง เอา
ก้อนหินปาและเอาฝุ่นซัดใส่ 14 กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่
กับพระองค์ก็มารู้สึกเหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ
ที่นั่น

อับซาโลมนำพลของพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็ม

15 ฝ่ายอับซาโลมกับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็
มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาหิโธเฟลก็มาด้วย 16 และอยู่
มาเมื่อหุชัยชาวอารคี สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับซาโลม หุ
ชัยกราบทูลอับซาโลมว่า ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอก
ษัตริย์ทรงพระเจริญ 17 และอับซาโลมตรัสกับหุชัยว่า
นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับ
สหายของท่านเล่า 18 หุชัยกราบทูลอับซาโลมว่า มิใช่พ่ะ

ย่ะค่ะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้ง
สิ้นเลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้นั้น ข้าพระองค์
จะขออยู่กับผู้นั้น 19 อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรน
นิบัติผู้ใด มิใช่โอรสของท่านผู้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้
ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วฉันใด
ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์ฉันนั้น 20 อับซา
โลมตรัสถามอาหิโธเฟลว่า เราจะทำอย่างไรดี จงให้คำ
ปรึกษาของท่าน 21 อาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า จง
เข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้
ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินว่าพระองค์
เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดามือเหล่านั้นที่อยู่
ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น 22 เขาจึงกางเต็นท์ให้อับ
ซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหา
นางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ท่ามกลางสายตา
ของอิสราเอลทั้งสิ้น 23 ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิโธเฟล
ที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถามจากพระดำรัสของ
พระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่อาหิโธเฟลทูลถวายต่อดาวิด
และอับซาโลมเป็นดังนั้น

17

อาหิโธเฟลกับหุชัยให้คำปรึกษาที่แตกต่างกัน

1 และอาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า ขอโปรด
อนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน ข้า
พระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้ 2 ข้าพระองค์จะ
ไปทันท่านเมื่อท่านยังเหนื่อยอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำ
ให้ท่านกลัวตัวสั่น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้า
พระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์ 3 แล้วจะนำประชาชนทั้งสิ้น
กลับมาเข้าฝ่ายพระองค์ เมื่อได้คนทีพระองค์มุ่งหาคนเดียว

ก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวง
ก็จะอยู่เป็นผาสุก 4 คำทูลนี้เป็นที พอพระทัยอับซาโลม
และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย 5 อับซาโลมตรั
สว่า จงเรียกหุชัยคนอารคีเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขา
จะว่าอย่างไรเช่นกัน 6 เมื่อหุชัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว
อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า อาหิโธเฟลว่าอย่างนี้แล้ว เรา
ควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูด
มา 7 หุชัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า คำปรึกษาซึ่งอาหิโธ
เฟลให้ในครั้งนี้ไม่ดี 8 หุชัยกราบทูลต่อไปว่า พระองค์
ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็ง
กล้า และเขาทั้งหลายกำลังโกรธเหมือนหมีที่ลูกถูกลักเอา
ไปในป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก
ท่านคงไม่พักอยู่กับพวกพล 9 ดูเถิด ถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อน
อยู่ในบ่อแห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่งที่ใด แล้วต่อมาเมื่อมีคน
ล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า
ทหารที่ติดตามอับซาโลมถูกฆ่าฟัน 10 แม้คนทีกล้าหาญ
ที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จะละลายไปอย่างเต็มที่ เพราะ
อิสราเอลทั้งสิ้นทราบว่า เสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ
และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งกล้า 11 แต่คำปรึกษาของ
ข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นตั้งแต่
ดานถึงเบเออร์เชบา ให้มากมายดั่งเม็ดทรายที่ทะเล แล้ว
พระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง 12 เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท
่านณที่หนึ่งที่ใดที่พบกัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้าง
ตกใส่พื้นดิน ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะไม่มี
เหลือสักคนหนึ่ง 13 ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปใน
เมือง คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไป
ที่ลุ่มแม่น้ำ จนกระทั่งก้อนกรวดสักก้อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็น

ทีนั่น 14 อับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงว่า คำปรึกษา
ของหุชัยคนอารคีดีกว่าคำปรึกษาของอาหิโธเฟล เพราะ
พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาหิโธ
เฟลพ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับ
ซาโลม 15 แล้วหุชัยจึงบอกศาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า
อาหิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลม
และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษา
อย่างนั้นอย่างนี้ 16 ฉะนั้นบัดนี้จงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิด
ว่า คืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร อย่างไรก็
จงให้เสด็จข้ามไปเสีย เกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งสิ้
นที่อยู่กับพระองค์จะถูกกลืนไปหมด 17 ฝ่ายโยนาธาน
และอาหิมาอัสกำลังคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คน
หนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์
ดาวิด เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น 18 แต่มีเด็กหนุ่ม
คนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขาทั้งสองก็รีบ
ไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บาฮูริม เขามีบ่อน้ำอยู่ที่
ลานบ้าน เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในบ่อนั้น 19 หญิงแม่บ้านก็
เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี่ยปลายข้าวตกอยู่บนนั้น
ไม่มีใครทราบเรื่องเลย 20 เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมา
ถึงที่บ้านหญิงคนนี้ เขาก็ถามว่า อาหิมาอัสกับโยนาธา
นอยู่ที่ไหน หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า เขาข้ามลำธารน้ำไป
แล้ว เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
21 อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ
ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขาทูลดาวิดว่า ขอทรงลุกขึ้น
และรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะอาหิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาต่อสู้
อย่างนั้นอย่างนี้ 22 ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับพวกพล

ทั้งสิ้นทีอยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าก็
ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน 23 เมื่อ
อาหิโธเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรึกษาของท่าน ก็
ผูกอานลาขึ้นขี่กลับไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อ
สั่งครอบครัวเสียเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพฝังไว้
ที่อุโมงค์บิดาของท่าน 24 ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมา
หะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคน
อิสราเอลทั้งปวง 25 อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพ
แทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิธราคน
อิสราเอล ได้แต่งงานกับอาบีกายิลบุตรสาวของนาหาช น้อง
สาวของนางเศรุยาห์มารดาของโยอาบ 26 ฝ่ายคนอิสราเอล
และอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด 27 อยู่มาเมื่อ
ดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โชบีบุตรชายนาหาชชาวเมือง
รับบาห์แห่งคนอัมโมน และมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลชาว
โลเดบาร์ และบารซิลลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม 28
ได้ขนที่นอน อ่างน้ำและเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวบาร์
เลย์ และแป้ง ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วยาง และถั่วแดง 29 น้ำผึ้ง เนย
แกะ และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และ
ให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลาย
กล่าวว่า “พวกพลหิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ที่ในถิ่น
ทุรกันดาร”

18

สงครามระหว่างทหารของดาวิดกับอับซาโลม

1 ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนาย
พันนายร้อยให้ควบคุม 2 และดาวิดทรงจัดทัพออกไป ให้
อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับขอ

งอาบีชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์หนึ่งใน
สาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท
และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า เราจะไปกับท่านทั้งหลาย
ด้วย 3 แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า ขอพระองค์อย่าเสด็จ
เลย เพราะถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เขาทั้งหลาย
ก็ไม่ใยดีอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสัก
ครึ่งหนึ่ง เขาทั้งหลายก็ไม่ใยดีอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับ
พวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์
พร้อมที่จะส่งกองหนุนจากในเมืองจะดีกว่า 4 กษัตริย์
ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เรา
จะกระทำตาม กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง
และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อยกองพัน 5
กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อาบีชัย และอิททัยว่า เบาๆมือกับชาย
หนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเถิด คือกับอับซาโลม พวกพลทั้ง
สิ้นก็ได้ยินคำรับสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับ
บัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม 6 พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่ง
เพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอฟรา
อิม 7 คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มี
การฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารตายเสียสองหมื่นคนใน
วันนั้น 8 การสงครามกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นป่า
กินคนเสียมากกว่าดาบกิน

อับซาโลมถูกฆ่า

9 และอับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลม
ทรงล่ออยู่และล่อนั้นได้วิ่งเข้าไปใต้กิ่งต้นโอ๊กใหญ่ ศีรษะ
ของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นวิ่งเลยไปแล้วท่านก็
แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน 10 มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึง
ไปเรียนโยอาบว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่

ที่ต้นโอ๊ก 11 โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า ดูเถิด เจ้า
เห็นเขาแล้ว ทำไมเจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียวเล่า เราก็จะ
ยินดีที่จะรางวัลเงินสิบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า
 12 แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า ถึงมือของข้าพเจ้าอุ้ม
เงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำแก่ราชบุตร
ของกษัตริย์ เพราะว่าหูของพวกเราได้ยินพระบัญชาของกษั
ตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบีชัยกับอิททัยว่า ขอจงป้องกันอ
ับซาโลมชายหนุ่มนั้น 13 มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำความผิด
ต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์
ได้ แล้วตัวท่านเองก็คงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย 14 โยอาบจึง
ว่า เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้ ท่านก็หยิบหลาวสาม
อันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่
ที่ในต้นโอ๊ก 15 ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็
ล้อมอับซาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย 16 โยอาบก็เป่า
แตร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโย
อาบยับยั้งเขาทั้งหลายไว้ 17 เขาก็ยกศพอับซาโลมโยนลงไป
ในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินกองทับไว้เป็นกองใหญ่มหึมา
คนอิสราเอลทั้งสิ้นต่างก็หนีกลับไปเต็นท์ของตน 18 เมื่ออ
ับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง
เพราะท่านกล่าวว่า เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา
ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่
งอับซาโลมจนทุกวันนี้

ดาวิดทรงเรียนรู้เกี่ยวกับความตายของอับซาโลม

19 อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกกล่าวว่า ขอให้ข้าพเจ้าวิ่ง
นำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก้
แค้นศัตรูของพระองค์แล้ว 20 โยอาบก็ตอบเขาว่า ท่าน
อย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด แต่

วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าโอรสของกษัตริย์สิ้นชีพ
แล้ว 21 โยอาบก็สั่งคูชีว่า จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์
ตามสิ่งที่ท่านได้เห็น คูชีก็กราบลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่ง
ไป 22 อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกจึงเรียนโยอาบอีกว่า จะ
อย่างไรก็ช่างเถิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชีไปด้วย โยอาบ
ตอบว่า ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะ
ส่งไป 23 เขาตอบว่า จะอย่างไรก็ช่างเถิด ข้าพเจ้าจะขอ
วิ่งไป โยอาบจึงบอกเขาว่า วิ่งไปเถอะ และอาหิมาอัสก็
วิ่งไปตามทางที่ราบ ขึ้นหน้าคูชีไป 24 ฝ่ายดาวิดประทับอย
ู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคา
ซุ้มประตูที่กำแพงเมือง เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายคน
หนึ่งวิ่งมาลำพัง 25 ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริ
ย์ กษัตริย์ตรัสว่า ถ้าเขามาลำพังก็คงคาบข่าวมา ชาย
คนนั้นก็วิ่งเข้ามาใกล้ 26 ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่ง
มา ทหารยามก็ร้องบอกไปที่นายประตูเมืองว่า ดูเถิด มี
ชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ลำพัง กษัตริย์ตรัสว่า เขาคงนำ
ข่าวมาด้วย 27 ทหารยามนั้นกราบทูลว่า ข้าพระองค์คิด
ว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรศาโดก และกษั
ตริย์ตรัสว่า เขาเป็นคนดี เขามาด้วยข่าวดี 28 แล้วอาหิมา
อัสร้องทูลกษัตริย์ว่า ทุกสิ่งสงบแล้ว พ่ะย่ะค่ะ เขาก็กราบ
กษัตริย์ซบหน้าลงถึงพื้นดินกราบทูลว่า สาธุการแด่พระเย
โฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่
ยกมือของเขาต่อสู้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว
 29 กษัตริย์ตรัสถามว่า อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุข
อยู่หรือ อาหิมาอัสทูลตอบว่า เมื่อโยอาบใช้ให้ผู้รับใช้
ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น ข้าพระองค์เห
็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ 30 กษัตริย์ตรัสว่า

จงหลีกมายืนตรงนี้ เขาจึงหลีกไปยืนนิ่งอยู่ 31 ดูเถิด
คูชีก็มาถึง และคูชีกราบทูลว่า มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์
เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรง
ช่วยพระองค์ให้แก้แค้นบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ 32
กษัตริย์ตรัสถามคูชีว่า อับซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่
หรือ คูชีทูลตอบว่า ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้า
พระองค์และบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกระทำอันตรายต่อพระองค์
เป็นเหมือนชายหนุ่มผู้นั้นเถิด

ดาวิดทรงเศร้าโศกมาก

33 กษัตริย์ทรงโทมนัสนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือ
ประตู และกันแสง เมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า โอ อับซา
โลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เรา
อยากจะตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของ
เราเอ๋ย

19

โยอาบติเตียนดาวิด

1 เขาไปเรียนโยอาบว่า ดูเถิด กษัตริย์กันแสงและไว้
ทุกข์เพื่ออับซาโลม 2 เพราะฉะนั้นชัยชนะในวันนั้นก็กลาย
เป็นการไว้ทุกข์ของประชาชนทั้งหลาย เพราะในวันนั้น
ประชาชนได้ยินว่า กษัตริย์ทรงโทมนัสเพราะพระราชบุตร
ของพระองค์ 3 ในวันนั้นประชาชนได้แอบเข้ามาในเมือง
อย่างกับคนหนีศึก แล้วอายแอบเข้ามา 4 กษัตริย์ทรงคลุม
พระพักตร์ของพระองค์ และกษัตริย์กันแสงเสียงดังว่า
โอ อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย โอ อับซาโลมบุตรของเรา
บุตรของเรา 5 โยอาบก็เข้ามาในพระราชวังทูลกษัตริย์
ว่า วันนี้พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าราชการทั้งสิ้นของ

พระองค์ ผู้ซึ่งวันนี้ได้อารักขาพระชนม์ของพระองค์ ทั้ง
ชีวิตของราชบุตรและราชธิดา และชีวิตของบรรดามเหสี
และชีวิตของสนมทั้งหลายของพระองค์ให้เขาได้รับความ
ละอาย 6 เพราะว่าพระองค์ทรงรักศัตรูของพระองค์ และ
ทรงเกลียดชังสหายของพระองค์ เพราะในวันนี้พระองค์ได้
กระทำให้ประจักษ์แล้วว่า พระองค์ไม่ใยดีต่อนายทหารและ
บรรดาข้าราชการทั้งหลาย ในวันนี้ข้าพระองค์ทราบว่า ถ้า
ในวันนี้อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็
ตายสิ้น พระองค์ก็จะพอพระทัย 7 ฉะนั้น ขอพระองค์ทรงลุก
ขึ้น ณ บัดนี้ขอเสด็จออกไปตรัสให้ถึงใจข้าราชการทั้งหลาย
เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า
ถ้าพระองค์ไม่เสด็จจะไม่มีชายสักคนหนึ่งอยู่กับพระองค์ใน
คืนนี้ เรื่องนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆทั้งสิ้นซึ่งบังเกิด
แก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์จนบัดนี้ 8 กษัตริย์ก็ทรง
ลุกขึ้นประทับที่ประตูเมือง เขาไปบอกประชาชนทั้งหลาย
ว่า ดูเถิด กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง ประชาชนทั้ง
หลายก็มาเฝ้ากษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไป
ยังเต็นท์ของตนหมดแล้ว

ดาวิดเสด็จกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

9 ประชาชนทั้งสิ้นก็หมางใจกันไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูล
กล่าวว่า กษัตริย์เคยทรงช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเรา
และทรงช่วยเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย บัดนี้พระองค์
ทรงหนีอับซาโลมออกจากแผ่นดิน 10 แต่อับซาโลมผู้ที่เรา
เจิมตั้งไว้เหนือเรานั้นก็สิ้นชีวิตเสียแล้วในสงคราม ฉะนั้น
บัดนี้ ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่องที่จะเชิญกษัตริย์
ให้เสด็จกลับ 11 กษัตริย์ดาวิดทรงใช้คนไปหาศาโดกและ
อาบียาธาร์ปุโรหิต รับสั่งว่า ขอบอกพวกผู้ใหญ่ของคนยู

ดาห์ว่า ทำไมท่านทั้งหลายจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับพระราชวังของพระองค์ เมื่อถ้อยคำเหล่านี้มาจากอิสราเอลทั้งหลายถึงกษัตริย์ คือถึงราชวงศ์ของพระองค์ 12 ท่านทั้งหลายเป็นญาติของเรา เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเรา ทำไมท่านจึงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับ 13 และจงบอกอามาสาว่า ท่านมิได้เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเราหรือ ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพแทนโยอาบสืบต่อไป ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่านั้นอีก 14 พระองค์ก็ได้ชักจูงจิตใจของบรรดาคนยูดาห์ดังกับเป็นจิตใจของชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปทูลกษัตริย์ว่า ขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมกับบรรดาข้าราชการทั้งหมดด้วย 15 กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน และยูดาห์ก็พากันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน 16 ชิเมอี บุตรชายเก-รา คนเบนยามินผู้มาจากบาฮูริม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด 17 มีคนจากตระกูลเบนยามินพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และศิบามหาดเล็กในราชวงศ์ของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้อีกยี่สิบคน ก็รีบมายังแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์ 18 เขาทั้งหลายได้ข้ามท่าข้ามไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์ และคอยปฏิบัติให้ชอบพระทัย ชิเมอี บุตรชายเก-รา ได้กราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน 19 กราบทูลกษัตริย์ว่า ขอเจ้านายของข้าพระองค์อย่าทรงถือโทษความชั่วช้าข้าพระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอกษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย 20 ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์

ได้ทราบแล้วว่าได้กระทำบาป เพราะฉะนั้น ดูเถิด ในวัน
นี้ข้าพระองค์ได้มาเป็นคนแรกในวงศ์วานโยเซฟที่ลงมา
รับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ 21 อาบีชัยบุตร
ชายนางเศรุยาห์จึงตอบว่า ที่ชิเมอีกระทำเช่นนี้ไม่ควร
จะถึงที่ตายดอกหรือ เพราะเขาได้ด่าผู้ที่เจิมตั้งของพระ
เยโฮวาห์ 22 แต่ดาวิดตรัสว่า บุตรทั้งสองของนางเศรุ
ยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาเป็น
ปฏิปักษ์กับเรา ในวันนี้น่ะควรที่จะให้ใครมีโทษถึงตายใน
อิสราเอลหรือ ในวันนี้เราไม่ทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษั
ตริย์ครอบครองอิสราเอล 23 และกษัตริย์ตรัสกับชิเมอีว่า
เจ้าจะไม่ถึงตาย แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณแก่
เขา 24 เมฟีโบเชท โอรสซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ โดยมิ
ได้แต่งเท้าหรือขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่
กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันทีเสด็จกลับมาโดยสันติภาพ 25
อยู่มาเมื่อเมฟีโบเชทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จ
กษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า เมฟีโบเชท ทำไมท่านมิได้ไป
กับเรา 26 ท่านทูลตอบว่า โอ ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของ
ข้าพระองค์ มหาดเล็กของข้าพระองค์หลอกลวงข้าพระองค์
เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า ข้าจะผูกอานลา
ตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้ขี่ไปตามเสด็จกษัตริย์ เพราะว่าผู้รับ
ใช้ของพระองค์เป็นง่อย 27 เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านาย
ของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้า
นายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า
เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำประการใด ก็ขอทรง
กระทำเถิด พ่ะย่ะค่ะ 28 เพราะว่าวงศ์วานราชบิดาของข้า
พระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้า
นายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของ
พระองค์ไว้ในหมู่ผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์

ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อกษัตริ
ย์ 29 กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของ
ท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิบาจงแบ่งที่ดินก
ัน 30 เมฟีโบเชทกราบทูลกษัตริย์ว่า เมื่อกษัตริย์เจ้านาย
ของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพ
เช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิบารับไปหมดเถิด พ่ะย่ะค่ะ 31 ฝ่ายบารซิ
ลลัย ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเกลิม และไปกับกษัตริย์
ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป
32 บารซิลลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำ
เสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะพระองค์ประทับที่มาหะ
นาอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก 33 กษัตริย์จึงตรัสกับบาร
ซิลลัยว่า ข้ามมาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชุบเลี้ยงท่านให้
อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม 34 แต่บารซิลลัยทูลกษัตริย์ว่า
ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปี ที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับ
กษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 35 วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปี
แล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นที่พอใจและไม่พอใจ
ได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะลิ้มรสอร่อยของสิ่งที่กินและ
ดื่มได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงชายหญิงร้องเพลงได้หรือ
ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้
านายของข้าพระองค์อีกเล่า 36 ผู้รับใช้ของพระองค์จะตาม
เสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหน่อยเท่านั้น ไฉนกษั
ตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า 37 ขอให้ผู้รับใช้ของ
พระองค์กลับเพื่อไปตายที่ในเมืองของข้าพระองค์ และถูก
ฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูเถิด ขอ
ทรงโปรดให้คิมฮามผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์
เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใด
ก็แล้วแต่ทรงเห็นควร 38 กษัตริย์ตรัสตอบว่า คิมฮามจง

ข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร
สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดีกระทำ
ตาม 39 แล้วประชาชนทั้งสิ้นก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อ
กษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้วกษัตริย์ทรงจุบบารซิลลัย และ
ทรงอวยพระพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน
40 กษัตริย์เสด็จไปยังกิลกาล และคิมฮามก็ข้ามตามเสด็จ
ไปด้วย ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่ง
หนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา

การแตกร้าวกันระหว่างคนอิสราเอลกับคนยูดาห์

41 แล้วดูเถิด คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ กราบ
ทูลกษัตริย์ว่า "ไฉนคนยูดาห์พี่น้องของเราจึงได้ลักพา
พระองค์ไปเสีย พากษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน
ไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย" 42 ประชาชนยูดาห์
ทั้งสิ้นจึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า "เพราะกษัตริย์เป็น
ญาติสนิทกับเรา ท่านทั้งหลายจะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไม
เล่า เราได้อยู่กินสิ้นเปลืองพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ
พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ" 43 คนอิสราเอลก็
ตอบคนยูดาห์ว่า "เรามีส่วนในกษัตริย์สิบส่วน และในดา
วิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเราเช่นนี้เล่า
เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับดอก
หรือ" แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำของคน
อิสราเอล

20

การกบฏของเชบา

1 เผอิญที่นั่นมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเชบาบุตรชายบิ
ครี คนเบนยามิน เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า "เราไม่มีส่วน
ในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย

ให้ต่างคนต่างกลับไปเต็นท์ของตนเถิด 2 ดังนั้นพวกคน
อิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเชบาบุตร
ชายบิครี แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตามกษัตริย์ของเขาอย่าง
มั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม 3 ดาวิดเสด็จ
กลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นำนาง
สนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไป
รวมกักอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชุบเลี้ยงไว้แต่มิได้ทรงสมสู่
อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างแม่ม่าย
จนวันตาย

โยอาบฆ่าอามาสา

4 กษัตริย์ตรัสสั่งอามาสาว่า "จงระดมพลยูดาห์ให้มา
พร้อมกันทีนี่ภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย" 5 อามาสา
ก็ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนดที่
พระองค์รับสั่งไว้ 6 ดาวิดตรัสกับอาบีชัยว่า "บัดนี้เชบาบุตร
บิครีจะทำอันตรายแก่เรายิ่งกว่าอับซาโลม จงนำข้าราชการ
ทหารของเจ้านายของท่านไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมือง
ที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา" 7 มีคนของโยอาบตามเขาไป
และคนเคเรธี กับคนเปเลท กับทหารที่แข็งกล้าทั้งหมด
และเขาทั้งหลายยกออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตาม
เชบาบุตรชายบิครี 8 เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ใน
เมืองกิเบโอน อามาสาก็มาพบกับเขาทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบ
สวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักคาด
อยู่ที่บั้นเอว เมื่อท่านเดินไปดาบก็ตกลง 9 โยอาบจึงถามอา
มาสาว่า "พี่ชายเอ๋ย สบายดีหรือ" และโยอาบก็เอามือขวา
จับเคราอามาสาจะจุบเขา 10 แต่อามาสาไม่ได้สังเกตเห็น
ดาบซึ่งอยู่ในมือของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอา
มาสา ไส้ทะลักถึงดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสีย

แล้ว แล้วโยอาบกับอาบีชัยน้องชายก็ไล่ตามเชบาบุตรชาย
บิครีไป 11 ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อามา
สาพูดว่า “ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้
ผู้นั้นติดตามโยอาบไป” 12 อามาสาก็นอนเกลือกโลหิตของ
ตัวอยู่ที่ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสิ้นมา
หยุดอยู่ เขาก็นำศพอามาสาจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนา
และเอาเสื้อผ้าปิดไว้ เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใครมาก็เข้าไปหยุ
ดอยู่

การกบฏของเชบาพ่ายแพ้

13 เมื่อเอาศพอามาสาออกจากทางหลวงแล้ว ประชาชน
ทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเชบาบุตรชายบิครี 14 เช
บาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไปจนถึงตำบลอาเบล และ
เมืองเบธมาอาคาห์ และบรรดาคนบีไรต์ คนเหล่านั้นก็มา
รวมกันและติดตามเขาไปด้วย 15 พวกเขาก็มาถึงและล้อม
เขาไว้ในตำบลอาเบลแขวงเมืองเบธมาอาคาห์ เขาทำเชิง
เทินขึ้นทีริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบ
ก็ทะลวงกำแพงเพื่อจะให้พัง 16 มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้อง
ออกมาจากในเมืองว่า “ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย ขอบอก
โยอาบให้มาที่นี่ ฉันอยากจะพูดด้วย” 17 โยอาบก็เข้ามาใกล้
หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า “ท่านคือโยอาบหรือ” เขาตอบว่า
“ใช่แล้ว” นางจึงเรียนท่านว่า “ขอท่านฟังถ้อยคำของสาว
ใช้ของท่านสักหน่อย” ท่านก็ตอบว่า “ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว
” 18 นางก็พูดว่า “สมัยโบราณเขาพูดกันว่า “ให้เขาขอ
คำปรึกษาที่อาเบลเถิด” แล้วเขาก็ตกลงกันได้ 19 ฉันเป็น
คนหนึ่งที่รักสงบและสัตย์ซื่อในอิสราเอล ท่านหาช่องที่จะ
ทำลายเมือง อันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะ
กลืนมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย” 20 โยอาบจึงตอบว่า “ซึ่ง

ฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ห่างไกลจากฉัน ขอให้ห่างไกลทีเดียว 21 เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอฟราอิมชื่อเชบาบุตรบิครี ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อสู้กษัตริย์ คือต่อสู้ดาวิด จงมอบเขามาแต่คนเดียว ฉันจะถอยทัพกลับจากเมืองนี้ หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า ดูเถิด เราจะโยนศีรษะของเขาข้ามกำแพงมาให้ท่าน 22 แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง เขาทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเชบาบุตรชายบิครีโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร พวกเขาจึงถอนตัวจากนครนั้นกลับไปยังเต็นท์ของตนทุกคน โยอาบก็กลับไปเฝ้ากษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม 23 โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดในอิสราเอล และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชากองคนเคเรธีและคนเปเลท 24 และอาโดรัมดูแลคนงานโยธา เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ 25 เชวาเป็นราชเลขา ศาโดกกับอาบียาธาร์เป็นปุโรหิต 26 อิราคนยาอีร์เป็นประมุขของดาวิดด้วย

21

การกันดารอาหารระยะเวลาสามปีเพราะเหตุซาอูลฆ่าคนกิเบโอน

1 ในสมัยของดาวิดมีการกันดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเหตุซาอูลและวงศ์วานกระหายโลหิตของเขา เพราะเขาฆ่าคนกิเบโอน 2 กษัตริย์จึงทรงเรียกคนกิเบโอนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่

ซาอูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความ
ร้อนใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ 3 ดาวิดตรัส
ถามคนกิเบโอนว่า เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้
เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่าน
จะได้อวยพรแก่มรดกของพระเยโฮวาห์ได้ 4 คนกิเบโอน
ทูลตอบพระองค์ว่า พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทอง
จากซาอูลและวงศ์วานของท่านนั้น ทั้งพวกข้าพระองค์ไม่
จำเป็นให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด
พระองค์จึงตรัสว่า แล้วพวกท่านจะให้เรากระทำอะไรแก่
ท่านเล่า 5 เขากราบทูลกษัตริย์ว่า ชายผู้ที่เผาผลาญพวก
ข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์เพื่อม
ิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล 6 ขอทรง
มอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อ
พวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮ
วาห์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูลผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์
และกษัตริย์ตรัสว่า เราจะจัดเขามาให้ 7 แต่กษัตริย์ทรง
ไว้ชีวิตเมฟีโบเชท บุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของซา
อูล ด้วยเหตุคำปฏิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนาม
พระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของ
ซาอูล 8 แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสปาห์
บุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับซาอูล ชื่ออารโมนีกับเม
ฟีโบเชท กับบุตรชายห้าคนของมีคาลราชธิดาของซาอูล
ซึ่งพระนางมีกับอาดรีเอลบุตรชายบารซิลลัยชาวเมโหลาห์
9 พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน เขา
ทั้งหลายจึงแขวนคอทั้งเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระ
เยโฮวาห์ และทั้งเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตาย
ในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันต้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าว

บาร์เลย์ 10 แล้วนางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้า
กระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยว
จนฝนจากท้องฟ้าตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอม
ให้นกมาเกาะ หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ่งมา 11 มีคน
กราบทูลดาวิดว่านางริสปาห์บุตรสาวของอัยยาห์นางสนม
ของซาอูลกระทำอย่างไร 12 ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของซา
อูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองยาเบชกิ
เลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบธชาน ที่คนฟีลิส
เตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟีลิสเตียประหาร
ซาอูลบนเขากิลโบอา 13 พระองค์ทรงนำอัฐิของซาอูลและ
อัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั่น และรวบรวม
กระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น 14 และเขาก็ฝังอัฐิของ
ซาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยา
มินในเมืองเศลาในอุโมงค์ของคีชบิดาของพระองค์ เขาทั้ง
หลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมา
พระเจ้าก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น 15 คนฟีลิ
สเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อม
กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟีลิส
เตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย 16 อิชบีเบโนบ บุตรชาย
คนหนึ่งของคนยักษ์ ถือหอกทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเช
เขล มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย 17 แต่อาบี
ชัยบุตรชายนางเศรุยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับ
คนฟีลิสเตียคนนั้นฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดา
วิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำ
ศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่า
พระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย 18 อยู่มาภายหลัง
นี้ มีการรบกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบเบคัย

คนหุชาห์ได้ฆ่าสัฟบุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ 19 และมี
การรบกับคนฟีลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลฮานันบุตรชายยา
อาเรโอเรกิมชาวเบธเลเฮมได้ฆ่าน้องชายโกลิอัทชาวกัท ผู้
มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพั่นทอผ้า 20 มีการรบกันอีกที่
เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้ว
มือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว
เขาก็บังเกิดแก่คนยักษ์นั้นด้วย 21 เมื่อเขาท้าทายอิสราเอล
โยนาธานบุตรชายของชิเมอีเชษฐาของดาวิด ก็สังหารเขา
เสีย 22 คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท เขาทั้งหลาย
ล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการ
ของพระองค์

22

ดาวิดแต่งบทเพลงแห่งการช่วยให้รอดพ้น

1 ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิดให้พ้นจากมือ
ของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ ท่านและให้พ้นจากพระหัตถ์
ของซาอูล ดาวิดก็ถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเย
โฮวาห์ 2 พระองค์ท่านตรัสว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิ
ลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า 3 เป็น
พระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจใน
พระองค์ พระองค์เป็นโล่และเป็นเขาแห่งความรอดของ
ข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็งและเป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า
องค์พระผู้ช่วยของข้าพระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงช่วย
ข้าพระองค์ให้รอดจากความทารุณ 4 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อ
พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้า
จะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า 5 เมื่อคลื่น
แห่งความตายล้อมข้าพเจ้า กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วม
ทับข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ากลัว 6 ความเศร้าโศกแห่งนรก
อยู่รอบตัวข้าพเจ้า บ่วงแห่งความตายขัดขวางข้าพเจ้า

7 ในยามทุกข์ใจข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้า
ร้อง ทูล ต่อ พระเจ้า ของ ข้าพเจ้า พระองค์ ทรง สดับ เสียง
ของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของ
ข้าพเจ้ามาถึงพระกรรณของพระองค์ 8 แล้วแผ่นดินโลก
ก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าสวรรค์ก็หวั่น
ไหว และสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว 9 ควันออก
ไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออก
มาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น 10
พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วย และเสด็จลงมา ความ
มืดทึบอยู่ใต้พระบาทของพระองค์ 11 พระองค์ทรงเครูบตน
หนึ่ง และทรงเหาะไป เออ เห็นพระองค์เสด็จโดยปีกของ
ลม 12 พระองค์ทรงกระทำความมืดเป็นพลับพลาอยู่รอบ
พระองค์ ที่รวบรวมบรรดาน้ำและเมฆทึบแห่งฟ้า 13 ถ่าน
ลุกเป็นเพลิงจากความสุกใสข้างหน้าพระองค์ 14 พระเยโฮ
วาห์ทรงคะนองก็กก้องจากฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก
็เปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ 15 และพระองค์ทรงใช้ลูก
ธนูของพระองค์ออกมา ทำให้เขากระจายไป พระองค์ทรง
ปล่อยฟ้าแลบและทำให้เขาโกลาหล 16 แล้วก็เห็นท้องธาร
รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้งตามการขนาบของพระเย
โฮวาห์ ตามที่ลมพวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์
17 พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์
ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำมากหลาย 18 พระองค์ทรง
ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูที่เข้มแข็งของข้าพเจ้า จาก
บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีกำลังมากกว่า
ข้าพเจ้า 19 เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบ
หายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พักพิงของข้าพเจ้า
20 พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมายังที่กว้างใหญ่ด้วย
พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น เพราะพระองค์ทรง

ยินดี ใน ข้าพเจ้า 21 พระ เย โฮ วาห์ ทรง ประทาน รางวัล แก่
ข้าพเจ้า ตาม ความ ชอบ ธรรม ของ ข้าพเจ้า พระองค์ ทรง
ตอบแทน ข้าพเจ้า ตาม ความ สะอาด แห่ งมื อ ของ ข้าพเจ้า
22 เพราะ ข้าพเจ้า รักษา บรรดา พระ มรรคา ของ พระ เย โฮ
วาห์ และไม่ได้พรากจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย
23 เพราะ คำ ตัดสิน ทั้ง สิ้น ของ พระองค์ อยู่ ต่อ หน้า ข้าพเจ้า
และข้าพเจ้ามิได้หันจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ 24 ต่อพระ
พักตร์ พระองค์ ข้าพเจ้า ไร้ ตำหนิ และ ข้าพเจ้า รักษา ตัว ไว้
ให้ พ้น จาก ความ ชั่ว ช้า ของ ข้าพเจ้า 25 เพราะ ฉะ นั้น พระ
เย โฮ วาห์ ทรง ตอบแทน ข้าพเจ้า ตาม ความ ชอบ ธรรม ของ
ข้าพเจ้า ตามความสะอาดของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของ
พระองค์ 26 พระองค์ ทรง สำแดง ความ เมตตา ต่อ ผู้ ที่ เต็ม
ไป ด้วย ความ เมตตา พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไร้ตำหนิ
ต่อ ผู้ ที่ ไร้ ตำหนิ 27 พระองค์ ทรง สำแดง พระองค์ บริสุทธิ์
ต่อ ผู้ ที่ บริสุทธิ์ พระองค์ ทรง สำแดง พระองค์ เป็น ปฏิปักษ์
ต่อ ผู้ ที่ คดโกง 28 พระองค์ ทรง ช่วย ประชาชน ที่ ลำบาก ให้
รอดพ้น แต่ พระองค์ ทอด พระเนตร ผู้ ที่ ยโส เพื่อ นำ เขา ให้
ต่ำลง 29 โอ ข้า แต่ พระ เย โฮ วาห์ พระองค์ ทรง เป็น ประทีป
ของ ข้า พระองค์ พระ เย โฮ วาห์ จะ ทรง กระทำ ให้ ความ มืด
ของข้าพเจ้าสว่าง 30 พ่ะย่ะค่ะ ข้าพระองค์ ตะลุยกองทัพได้
โดยพระองค์ โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้าม
กำแพงได้ 31 ฝ่ายพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิ์
หมดจด พระวจนะของพระเยโฮวาห์พิสูจน์แล้ว พระองค์
ทรงเป็นดั่งของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์ 32 เพราะผู้ใด
เป็นพระเจ้านอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา
นอกจากพระเจ้าของเรา 33 พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข้มแข็ง
ของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบู
รณ์ 34 พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่าง
ตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า

35 พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม แขนของ
ข้าพเจ้าจึงโก่งคันธนูเหล็กกล้าได้ 36 พระองค์ประทานโล่
แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์
ทรงน้อมพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น 37
พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท
้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด 38 ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของ
ข้าพระองค์และได้ทำลายเขาเสีย และไม่หันกลับจนกว่า
เขาถูกผลาญเสียสิ้น 39 ข้าพระองค์ผลาญเขา ข้าพระองค์
แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีกได้พ่ะย่ะค่ะ เขา
ล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์แล้ว 40 เพราะพระองค์ทรง
คาดเอวข้าพระองค์ไว้ด้วยกำลังเพื่อทำสงคราม พระองค์
ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จมลงใต้ข้า
พระองค์ 41 พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้า
พระองค์แก่ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้า
พระองค์ก็ทำลายเสีย 42 เขามองหา แต่ไม่มีใครช่วยให้รอด
ได้ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบ
เขา 43 ข้าพระองค์ทุบตีเขาแหลกละเอียดอย่างผงคลีดิน ข้า
พระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจาย
เขาออกไปทั่ว 44 พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้น
จากการเกี่ยงแย่งประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรง
รักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ
ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์
45 ชนต่างด้าวจะมาจำนนต่อข้าพระองค์ พอเขาได้ยินถึงข้า
พระองค์เขาก็จะเชื่อฟังข้าพระองค์ 46 ชนต่างด้าวเสียกำลัง
ใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังของเขาทั้งหลาย 47 พระ
เยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที
สรรเสริญ พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์
เป็นทียกย่อง 48 พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก้แค้นให้แก่

ข้าพระองค์ และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์
49 ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์พ่ะ
ย่ะค่ะ พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้า
พระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนทา
รุณ 50 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์
ขอขอบพระคุณพระองค์ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และจะ
ร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ 51 พระองค์ทรง
เป็นป้อมแห่งความรอดแก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรง
สำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิด
และเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์

23

วาทะสุดท้ายของดาวิด

1 ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายเจส
ซีได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าว คือ
ผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสดุดีอย่าง
ไพเราะของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า 2 โดยข้าพเจ้า พระ
วิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวจนะของพระองค์
อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า 3 พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงลั่นพระ
วาจา ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ผู้ที่ปกครอง
มนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรง
พระเจ้า 4 เขาทอแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น
คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ ซึ่งเมื่อภายหลังฝน กระทำให้หญ้า
งอกออกจากดิน 5 ถึงแม้ว่าวงศ์วานของข้าพเจ้าไม่เป็น
เช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธ
สัญญาเนืองนิตย์กับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่าง
และมั่นคง เพราะนี่เป็นความรอดและความปรารถนาทั้ง

สิ้นของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริญขึ้น
6 แต่คนอันธพาลก็เป็นเหมือนหนามที่ต้องผลักไสไป เพราะ
ว่าจะเอามือหยิบก็ไม่ได้ 7 แต่คนที่แตะต้องมันต้องมีอาวุธ
ที่ทำด้วยเหล็กและมีด้ามหอก และต้องเผาผลาญเสียให้สิ
้นเชิงด้วยไฟในที่เดียวกัน

วีรบุรุษของดาวิด *(1 พศด 11:10-47)*

8 ต่อไปนี้เป็นชื่อวีรบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่ คือคนทัคโมนีผู้
มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาดีโนคน
เอสนีย์ ท่านเหวี่ยงหอกเข้าแทงคนแปดร้อยคนซึ่งเขาได้ฆ่า
เสียในครั้งเดียว 9 ในจำนวนวีรบุรุษสามคน คนที่รองคน
นั้นมา คือเอเลอาซาร์บุตรชายโดโดคนอาโหไฮ ท่านอยู่กับ
ดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พูดหยามคนฟีลิสเตียซึ่งชุมนุมกั
นที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ 10 ท่านได้ลุกขึ้น
ฆ่าฟันคนฟีลิสเตียจนมือของท่านเมื่อยล้า มือของท่านเป็น
เหน็บแข็งติดดาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ได้
ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้น
ข้าวของเท่านั้น 11 รองท่านมาคือชัมมาห์ บุตรชายอาเกชาว
ฮาราร์ คนฟีลิสเตียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่ที่มี
พื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็หนีคนฟีลิส
เตียไป 12 แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และ
ป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟีลิสเตีย และพระเยโฮ
วาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง 13 ในพวกทหาร
เอกสามสิบคนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่
ถ้ำอดุลลัมในฤดูเกี่ยวข้าว มีคนฟีลิสเตียกองหนึ่งตั้งค่าย
อยู่ในหุบเขาเรฟาอิม 14 คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบัง
เข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟีลิสเตียก็อยู่ที่เบธเล

เฮม 15 ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า โอ ใครหนอจะส่งน้ำ
จากบ่อที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้
16 ทแกล้วทหารสามคนนั้นก็แหกค่ายคนฟีลิสเตียเข้าไป
ตักน้ำที่บ่อเบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง นำมาถวายแก่
ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออก
ถวายแด่พระเยโฮวาห์ 17 และตรัสว่า โอ ข้าแต่พระเย
โฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจาก
ข้าพระองค์ นี่คือโลหิตของผู้ที่ไปมาด้วยการเสี่ยงชีวิตของ
เขามิใช่หรือ เพราะฉะนั้นพระองค์หาทรงดื่มไม่ ทแกล้ว
ทหารทั้งสามได้กระทำสิ่งเหล่านี้ 18 ฝ่ายอาบีชัยน้องชาย
ของโยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคน
นั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่าตายสิ้น
และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น 19 ท่านเป็นผู้ที่มี
ชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมิใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้
บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น
20 เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข็ง
กล้าแห่งเมืองขับเซเอล เป็นคนประกอบมหกิจ ท่านได้ฆ่า
คนดุจสิงโตของโมอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่ใน
บ่อในวันที่หิมะตกด้วย 21 ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็น
ชายรูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เบไนยาห์ถือไม้
เท้าลงไปหาเขาและแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์
คนนั้น และฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง 22 เบไนยาห์บุ
ตรชายเยโฮยาดาได้กระทำกิจเหล่านี้และได้ชื่อเสียงดั่งวีรบ
รุษสามคนนั้น 23 ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น
แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่ง
ท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ 24 อาสาเฮ
ลน้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่งในสามสิบคนนั้น เอลฮา
นันบุตรชายของโดโดชาวเบธเลเฮม 25 ชัมมาห์ชาวเมืองฮา

โรด เอลีคาชาวเมืองฮาโรด 26 เฮเลสคนเปเลท อิราบุตรชาย
อิกเขชชาวเมืองเทโคอา 27 อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโธท
เมบุนนัยคนหุชาห์ 28 ศัลโมนชาวอาโหไฮ มาหะรัยชาวเนโท
ฟาห์ 29 เฮเลบบุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิททัยบุตร
ชายรีบัยชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน 30 เบไนยาห์ชาวปิ
ราโธน ฮิดดัยชาวลำธารกาอัช 31 อาบีอัลโบนคนอารบาห์
อัสมาเวทชาวบาฮูริม 32 เอลียาบาชาวชาอัลโบน โยนาธาน
ซึ่งเป็นคนหนึ่งในบรรดาบุตรชายของยาเชน 33 ชัมมาห์ชาว
ฮาราร์ อาหิยัมบุตรชายของชาราร์คนฮาราร์ 34 เอลีเฟเลท
บุตรชายอาหัสบัยบุตรชายของชาวมาอาคาห์ เอลีอัมบุตร
ชายอาหิโธเฟลชาวกิโลห์ 35 เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอา
ราบ 36 อิกาลบุตรชายนาธันชาวโศบาห์ บานีคนกาด 37 เศ
เลกคนอัมโมน นาหะรัยชาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของ
โยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์ 38 อิราคนอิทไรต์ กาเรบคนอิท
ไรต์ 39 อุรีอาห์คนฮิตไทต์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

24

ความหยิ่งนำดาวิดไปสู่ความบาป *(1 พศด 21:1-6)*

1 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีก
เพื่อทรงต่อสู้เขาทั้งหลายจึงทรงดลใจดาวิดตรัสว่า จงไป
นับคนอิสราเอลและคนยูดาห์ 2 กษัตริย์จึงรับสั่งโยอาบ
แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า จงไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูล
ตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เชบา และท่านจงนับจำนวน
ประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน 3
แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของพระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มี
อยู่ ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงทอดพระเนตร

เห็น แต่ไฉนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัยในเรื่องนี้ 4 แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพก็ต้องยอมจำนนต่อพระดำรัสของกษัตริย์ โยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล 5 เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาดไปทางยาเซอร์ 6 แล้วเขาทั้งหลายก็มายังกิเลอาดและมาถึงแผ่นดินตะทิมโหดฉิ และเขาทั้งหลายมาถึงเมืองดานยาอันอ้อมไปยังเมืองไซดอน 7 และมาถึงป้อมปราการเมืองไทระ และทั่วทุกหัวเมืองของคนฮีไวต์และของคนคานาอัน และเขาออกไปยังภาคใต้ของยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เชบา 8 เมื่อเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาจึงมายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้าเดือนกับยี่สิบวัน 9 และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่กษัตริย์ ในอิสราเอลมีทหารแข็งกล้าแปดแสนคนผู้ซึ่งชักดาบ และคนยูดาห์มีห้าแสนคน

ดาวิดทรงเลือกพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ *(1 พศด 21:7-17)*

10 เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้ว พระทัยของดาวิดก็โทมนัส และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์ได้กระทำบาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์กระทำการอย่างโง่เขลามาก 11 และเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า พระวจนะของพระเยโฮวาห์ก็มายังกาดผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า 12 จงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า 13 กาดจึง

เข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า จะให้เกิดกันดาร
อาหารในแผ่นดินของพระองค์สืบเจ็ดปีหรือ หรือพระองค์
จะยอมหนีศัตรูสืบเวลาสามเดือนด้วยเขาไล่ติดตาม หรือ
จะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์สืบสามวัน
บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรึกตรอง และตัดสินในพระทัยว่า จะ
ให้คำตอบประการใด เพื่อข้าพระองค์จะนำกลับไปกราบทูล
พระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มา 14 ดาวิดจึงตรัสกับกาด
ว่า เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราทั้งหลายตก
เข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณา
คุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือ
ของมนุษย์เลย 15 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงให้โรคระบาด
เกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่เวลาเช้าจนสิ้นเวลากำหนด และ
ประชาชนที่ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เชบามีเจ็ดหมื่น
คน 16 และเมื่อทูตสวรรค์ยื่นมือออกเหนือกรุงเยรูซาเล็ม
จะทำลายเมืองนั้น พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุ
ร้ายนั้น ตรัสสั่งทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า
พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้ ส่วนทูตสวรรค์ของพระเย
โฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราวนาห์คนเยบุส 17 เมื่อ
ดาวิดทอดพระเนตรทูตสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้น
พระองค์กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ได้
กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เขาได้กระทำ
อะไร ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์และวงศ์
วานบิดาของข้าพระองค์เถิด

ดาวิดทรงซื้อลานนวดข้าว *(1 พศด 21:18-30)*

18 ในวันนั้นกาดก็เข้ามาเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า
ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บน

ลานนวดข้าวของอาราวนาห์คนเยบุส 19 ดาวิดก็เสด็จขึ้น
ไปตามคำของกาดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา 20 เมื่อ
อาราวนาห์มองลงมา เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหา
ตน อาราวนาห์ก็ออกไปถวายบังคมกษัตริย์ซบหน้าลงถึงด
ิน 21 และอาราวนาห์กราบทูลว่า ไฉนกษัตริย์เจ้านายของ
ข้าพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์ ดาวิดตรัสว
่า มาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวาย
แด่พระเยโฮวาห์ เพื่อโรคร้ายจะได้ระงับเสียจากประชาชน
22 อาราวนาห์จึงกราบทูลดาวิดว่า ขอกษัตริย์เจ้านายของ
ข้าพระองค์จงรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูเถิด
ที่นี่มีวัวสำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลื่อนนวดข้าวกับแอก
สำหรับวัวเป็นฟืน 23 ของทั้งสิ้นนี้อาราวนาห์ดุจกษัตริย์ขอ
ถวายแด่กษัตริย์ และอาราวนาห์กราบทูลกษัตริย์ว่า ขอ
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์
24 แต่กษัตริย์ตรัสกับอาราวนาห์ว่า หามิได้ แต่เราจะขอ
เสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮ
วาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้
ดาวิดจึงทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบเชเขล 25
ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และ
ถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชา พระเยโฮวาห์ทรง
สดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น และโรคร้ายก็ระงับเสีย
จากอิสราเอล

พระคัมภีร์ภาษาไทยฉบับ KJV
The Holy Bible in Thai, translated from the English King James Version

copyright © 2003 Philip Pope

Language: ไทย (Thai)

Translation by: Philip Pope

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-Noncommercial-No Derivatives license 4.0.
You may share and redistribute this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not sell this work for a profit.

You do not change any of the words or punctuation of the Scriptures.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2022-04-15

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 1 Feb 2020
c744d70c-5ccb-502a-b1bb-616f2796878a